СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 11 ЛИПНЯ 2003 РОКУ ЧИСЛО 28 VOL. CX FRIDAY, JULY 11, 2003 No. 28

Президент України готовий відкликати законопроєкт

КИЇВ. – Президент України Л. Кучма назвав „політичною безвідповідальністю" ситуацію, яка склалася в парляменті довкола законопроєктів політичної реформи, і підкреслив готовність відкликати свій варіянт, якщо він став „каменем спотикання" у Верховній Раді. „Це був приклад політичної безвідповідальности не лише з боку опозиції, яка все частіше діє за принципом „чим гірше – тим краще". Більшість, яка взяла на себе відповідальність, також була не на висоті", – сказав 7 липня Президент в інтерв'ю Національній телекомпанії України. Неприпустимим вважає Л. Кучма те, що було забльковане голосування з невідкладних питань аґропромислової політики, які повинні були забезпечити вихід зі складного становища через неврожай цього року. Л. Кучма додав, що неодноразово робив кроки назустріч Верховній Раді і в його законопроєкті враховано багато пропозицій депутатів. „Проєкт, який подано до парляменту, – сказав Л. Кучма. – Це позиція більшости громадян України, про що свідчать результати всенародного обговорення та соціологічних досліджень".

Більшість і опозиція в парляменті погодилися, що необхідно розблькувати засідання сесії й надіслати до Конституційного суду відразу обидва законопроєкти – президентський і депутатський. До такого рішення сторони дійшли 7 липня на погоджувальній раді голів комітетів і фракцій у голови парляменту.

Найчисленніша фракція Верховної Ради „Наша Україна" закликала 8 липня Л. Кучму відкликати з парляменту його законопроєкт про зміни до Конституції. В заяві фракції сказано, що сам Президент визнав свій законопроєкт каталізатором напружености в суспільстві. Л. Кучму також звинувачено в тому, що він переносить відповідальність за продовольчу кризу з уряду на бльок „Наша Україна".

В. Ющенко назвав деякі заяви Президента особистим випадом проти нього. Приводом для таких заяв стали події у Верховній Раді минулого тижня, коли опозиція заблькувала працю парляменту, домагаючись направлення до Конституційного суду не лише президентського але й депутатського законопроєктів.

За матеріялами ЗМІ

У пікетах перед ВР – майже 4 тисячі осіб

В останніх числах „Свобода" повідомляла про ускладнення загальної ситуації в Україні у зв'язку з несподіваним і нічим не обґрунтованим підвищенням цін на харчі, зокрема на хліб і борошно. Усвідомлюючи, що в цьому випадку не можна покликатися на незадовільні погодні умови й уникнути критики на адресу уряду, прем'єр-міністер В. Янукович дав вказівку правоохоронним органам ретельно вивчити причини, котрі породжують черги за хлібом в деяких великих українських містах. В результаті виявлено декілька сотень випадків зловживань з боку державних чиновників, які були зацікавлені у підвищенні цін на зерно і хліб. Порушено довгу низку кримінальних справ. Однак неспокій в суспільстві зберігається, і цілком можливо, що певні політичні сили мають намір скористатися цим напруженням у своїх партійних інтересах.

КИЇВ. – 9 липня під будинком Верховної Ради в Києві зібралося, за підрахунками міліції, близько 4 тисяч осіб, які протестували проти росту цін на продукти харчування, проти збільшення плати за комунальні послуги і зменшення соціяльних ґарантій, а також вимагали відставок в уряді. Пікетування відбувалося під гаслами „Не допустимо голодомору-2003!" і „Ми вимираємо!".

Зокрема учасники пікету вимагали відставки міністра економіки і з питань европейської інтеґрації Валерія Хорошковського і керівників аґрарно-політичного сектора, пропонували запровадити мораторій на підвищення цін на харчі і товари першої необхідности, комунальні послуги і платню за мешкання, а також надати державну підтримку сферам сільського господарства і комунальній та узаконити державне регулювання цін на продукти харчування.

В акції брали участь представники Комуністичної і Соціялістичної партій, бльоку „Наша Україна", партії „Батьківщина", УРП „Со-

(Закінчення на стор. 3)

Свято 4-го Липня – на оновленій Союзівці

Василь Лопух

Для багатьох з нас святкування Дня Незалежности Америки на Союзівці стало вже традицією. З року в рік ми приїздимо сюди, щоб зустріти своїх друзів, земляків. Союзівка – відпочинкова оселя Українського Народного Союзу – це те місце, де знайомляться і закохуються, одружують і виховують своїх дітей або внуків, і саме тому такою притягальною є ця чудова оселя на схилах гір, що так подібні до наших Карпат.

Цього разу Союзівка чекала на своїх гостей оновленою. Це було приємною несподіванкою, що додало доброго настрою і сповнило надію,

Найкращий порятунок від спеки – басейн на Союзівці

що оселя справді відроджується. Можна бачити все більше молодих людей – українців, які здебільшого розмовляють англійською мовою, а впродовж останніх років сюди частіше і щораз більше приїздить українці з нової еміґраційної хвилі.

Для газети „Свобода" я попросив поділитися своїми думками про свято Незалежности Америки з числа тих, хто приїхав у цей день на Союзівку, і відповісти на два запитання: „Що означає День Незалежности Америки для Вас?" і „Чи має якесь особливе значення для Вас Союзівка"?

Василь Маланюк, *проживає в США 10 років, працює програмістом в компанії „Verizon"*:

– Це одне з найважливіших державних свят Америки. Це день народження держави. Незалежність дала для громадян Америки багато права та свобод, серед яких — право вільно висловлювати свою думку. Важко пояснити, але тут насправді людина вільна, в широкому розумінні цього слова. На Союзівку я приїжджаю з дружиною практично кожного року. Нам тут дуже подобається. При помірній, для мене, оплаті ми отримуємо доволі добротні послуги. Денна програма загалом влаштовує, але можна було б подбати, щоб тут частіше відбувалися концерти творчих колективів з України, особливо у випадку, коли мова йде про оркестру для вечірніх забав. Хотілося б, щоб адміністрація більше звернула увагу на те, яку оркестру запрошують. Я розумію, що тут вже склалися певні традиції, але для того, щоб сюди приходило більше молодих людей, зокрема з нової хвилі, треба враховувати їхні музичні зацікавлення.

Юрій Кіндрат, *проживає в США 8 років:*

– Звичайно ж, я святкую День Незалежности Америки. Тут відчуваєш, як високо цінується людина, який високий рівень захищености людських права та свобод. Я почуваю себе тут безпечно. Я хотів би, щоб і громадяни України мали таку ж свободу. Мені приємно, що Америка підтримує Україну, така співпраця може прискорити процес утвердження справжньої демократії в нашій Україні. Коли приходить День Незалежности України, ми також намагаємося його святкувати, однак, на жаль, в американському календарі ця дата не зазначена як свято. Святкуючи День Незалежности Америки, ми також згадуємо і про Незалежність України. На мою дум-

(Закінчення на стор. 8)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Суд над П. Лазаренком перенесли на осінь

САН-ФРАНСІСКО. – 7 липня суд над Павлом Лазаренком в Америці переносять на 14 жовтня. Про це сказала помічник Федерального прокурора США Марта Берш, не назвавши причин такого рішення. Раніше судовий процес над колишнім українським прем'єром плянували розпочати у серпні. Вірогідно, що така затримка пов'язана із опитуванням свідків в Україні, яке ще не завершилося. М. Берш також піддала сумніву заяву адвоката П. Лазаренка в Україні Марини Долгополої про те, що П. Лазаренко вільно пересувається у Сан-Франсіско і нещодавно навіть спілкувався з представниками української діяспори. За словами М. Берш, це малоймовірно. Американський прокурор також висловила здивування, з яких джерел походять такі повідомлення. У відповідь М. Долгопола сказала, що має інформацію з перших рук: „Це я чула від П. Лазаренка".

Новий закон про охорону державних таємниць

КИЇВ. – Верховна Рада України 9 липня розширила повноваження Служби безпеки України з охорони державної таємниці. Працівникам засобів масової інформації заборонено користуватися інформацією, що належить до конфіденційної і є власністю держави. Закон надає право СБУ затримувати журналістів для складання протоколів у випадку використання ними конфіденційної інформації. Водночас новий закон не дає визначення, що є конфіденційною інформацією. Відтепер СБУ надається право складати адміністративні протоколи про осіб, які порушують режим збереження і використання конфіденційної інформації. Служба безпеки України має право проводити обшуки і вилучення особистих речей громадян, що порушують цей режим.

Ганс Блікс їде в Чорнобиль

НЬЮ-ЙОРК. – 9 липня на Чорнобильській атомній станції відбулося засідання Асамблеї донорів Чорнобильського фонду „Укриття", для участи в якому до України прибула міжнародна делеґація на чолі з головою міжнародного Чорнобильського фонду, колишнім головним інспектором ООН з озброєнь Гансом Бліксом, а також чільні представники Европейського банку реконструкції та розвитку. Офіційна мета – ознайомлення з виконанням міжнародних проєктів на об'єкті „Укриття". Асамблея донорів Чорнобильського фонду має ухвалити остаточні рішення, пов'язані з реалізацією пляну робіт на саркофазі. На сьогодні цей саркофаг оцінюється в 63 млн. долярів, і тепер цей плян має затвердити Асамблея донорів, які побувають на Чорнобильській АЕС і в Славутичі. Але очевидно, що делеґація на чолі із Г. Бліксом ставить і більш широкі цілі – можливо, вони хочуть ознайомитися зі станом саркофагу, особливо після останніх чуток про жахливий стан цього об'єкта. Головна розмова йтиме про фінансування. Леонід Кучма недавно заявив, що мало не прорахунком і помилкою України була згода на вимогу Великої Сімки та Европейського союзу закрити станцію, і він наголошував на тому, що ці організації не виконують узятих на себе зобов'язань.

Зустріч ГУУАМ в Ялті

ЯЛТА. – 3 і 4 червня у Лівадійському палаці відбулася чергова зустріч ГУУАМ – неформального об'єднання у складі Грузії, України, Узбекистану, Азербайджану та Молдови. Лише Україна та Грузія були представлені своїми президентами. До Ялти прибули Леонід Кучма та Едуард Шеварднадзе. Делеґацію Азербайджану очолював прем'єр-міністер Артур Расизаде, а Молдови – перший заступник міністра закордонних справ Андрій Стратан. Узбекистан представляв радник президента. У зустрічі взяли участь 30 представників інших країн та міжнародних делеґацій. Присутня делеґація США на чолі зі Стівеном Пайфером. Під час зустрічі підписано низку документів, які передбачають посилення співпраці у боротьбі з тероризмом та в галузі торгівлі. США нададуть мільйон долярів державам-членам ГУУАМ для допомоги їм у створенні антитерористичного центру та посилення торгівлі і транспортних зв'язків. Промовляючи на зустрічі в Ялті, Л. Кучма назвав минулий рік найрезультативнішим в історії ГУУАМ і сказав, що завершено формування структури і механізмів діяльности ГУУАМ, що дозволяє перейти до здійснення спільних проєктів, головно в економічній галузі. Тепер ми повинні спільними зусиллями забезпечити розвиток торговельно-економічних зв'язків і взаємодію в галузі транспортних перевезень. Л. Кучма у своїй резиденції у Форосі провів двосторонні зустрічі з главами делеґацій. А в Лівадії відбулася зустріч у форматі ГУУАМ – США. Не відбулося засідання Ради уповноважених президентів у питаннях розвитку нафтотранспортних коридорів – хоча саме це питання є одним з першочергових у діяльності ГУУАМ в цілому, і вважалося одним з головних на цій зустрічі.

До розкрадання зерна причетні посадовці

КИЇВ. – 2 липня прем'єр-міністер України Віктор Янукович, виступаючи у Верховній Раді, заявив, що правоохоронні органи встановили факти цілеспрямованого приховування товарів „в надії на подальше зростання цін". Він сказав, що уряд разом з правоохоронними органами почав боротьбу зі зловживаннями на аґрарному ринку і повідомив, що виявлено ряд злочинів, 97 розкрадань, а до відповідальности притягнуті понад три сотні осіб. Найбільше зловживань, пов'язаних із розкраданням зерна з державної резерви, здійснюють посадовці. Про це вже 3 червня в Міністерстві внутрішніх справ України заявив начальник Департаменту державної служби боротьби з економічною злочинністю Віктор Литвиненко. Впродовж лютого-червня 2003 року перевірено понад 1000 суб'єктів господарювання, серед яких - 600 зерносховищ, та 145 найбільш значних учасників зернового ринку. В. Литвиненко наголосив, що в ході перевірки його співробітники задокументували близько 400 злочинів, пов'язаних з розкраданням і зловживанням на ринку зерна. В основному це посадові злочини, пов'язані з незаконним використанням зерна держрезерви.

Казахська нафта потече нафтопроводом Одеса-Броди

КИЇВ. – Міністер енерґетики України Сергій Єрмілов заявив 2 липня, що Україна зацікавлена в розвитку казахстанського енерґетичного сектору і плянує транспортувати казахську нафту нафтопроводом „Одеса-Броди" після його введення в експлуатацію. Цю заяву міністер зробив на конференції „Нафта і ґаз Казахстанові" в Лондоні, в якій він брав участь. Як сказав С. Єрмілов, Україна розраховує що з вводом трубопроводу Одеса-Броди транспортуватиме до дев'ять млн. чистої каспійської нафти, не змішаної з жодною іншою. Це вигідно й Казахстанові, оскільки основний трубопровід КТК (Каспійський трубопровідний консорціум) – має проблеми при транспортуванні нафти через Босфорську протоку. Цього року, повідомив С. Єрмілов, має бути підписано угоду про щорічне транспортування з Казахстану півтора мільярдів кубометрів ґазу і, як заявив міністер енерґетики України, з 2008 року Україна буде готова транспортувати до 25 млрд. кубометрів казахстанського ґазу. Як сказано на конференції, казахстансько-українська співпраця в енерґетичній сфері великою частиною здійснюється через Херсонський нафтопереробний завод, який щорічно переробляє 2 млн. тонн нафти. Казахстан володіє частиною акцій Херсонського НПЗ.

Україну офіційно відвідав генеральний секретар „Інтерполу"

КИЇВ. – З 6 по 8 липня в Україні з офіційною візитою перебувала делеґація Міжнародної кримінальної поліції – „Інтерпол" – на чолі з генеральним секретарем Роналдом Кенетом Новблом. Представники „Інтерполу" прибули до Києва на запрошення міністра внутрішніх справ України Юрія Смирнова. Метою візити було обговорити актуальні питання взаємодії правоохоронних органів України з Генеральним секретаріятом „Інтерполу" та країнами – членами „Інтерполу" в боротьбі з транснаціональною злочинністю. „Інтерпол" є провідною міжнародною організацією, членами якої є правоохоронні структури 181 держави світу. Основними її завданнями є координація проведення спільних практичних акцій, оголошення міжнародних розшуків, а також вжиття заходів для встановлення і затримання осіб, які переховуються з метою ухилення кримінальної відповідальности. Україну було прийнято в цю організацію 4 листопада 1992 року. А 25 березня 1993 року постановою українського уряду було створено Національне центральне бюро „Інтерполу" України.

Українські вояки нестимуть службу в Іраку від 1 вересня

КИЇВ. – Міністерство оборони України 2 липня повідомило, що особовий склад 5-ої окремої механізованої бриґади збройних сил, яка братиме участь у виконанні миротворчої місії в Іраку, почне виконання завдань у своїй зоні відповідальности 1 вересня. Українські миротворці будуть розташовані у секторі, яким командуватиме Польща, і патрулюватимуть провінцію Васіт. В їхні обов'язки зокрема входитиме патрулювання автотраси, що з'єднує південний Ірак з Багдадом, транспортування гуманітарної допомоги, службу уздовж 120-кілометрової зони кордону з Іраном та патрулювання складів з боєприпасами колишньої іракської армії. Український континґент розташовуватиметься на летовищі головного міста провінції – Аль-Кут. Спочатку українські вояки житимуть в наметах, а потім їх буде переведено до спеціяльно відремонтованих казарм. Харчі поставлятиме американська армія, що дислокується в Іраку. Усього до Іраку вирушить близько 1800 українських миротворців. Миртворчий досвід коаліції засвідчив, що ситуація в країні залишається дуже небезпечною.

На Рівенщині вшановують героїв Хмельниччини

РІВНЕ. – На Рівенщині вшанувують пам'ять героїв національно-визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького. 6 липня на козацькому редуті між селами Семидуби та Плоска Дубинського району з участю народних депутатів від „Нашої України" відбулося вшанування сотні козаків – богунців, які загинули тут, тримаючи оборону в липні 1651 року. Цей нерівний бій був осколком Берестецької битви з військом польського короля, коли козаки прикривали відступ на Велику Україну решти товаришів – богунців. За радянських часів козацьку могилу заорювали, а тепер сюди прокладено шлях і зусиллями місцевих краєзнавців споруджено пам'ятник- дзвіницю. Близько тисячі рівенців щороку беруть участь у Панахиді.

Новий перехід зі спрощеною процедурою

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – Ще один перехід між Україною та Румунією створено 7 липня на Прикарпатті. Незабаром уряди обох країн мають розглянути питання про встановлення на переході контрольно-пропускного пункту. Переходи зі спрощеною процедурою перетину кордону між Україною та Румунією дотепер діяли лише в Закарпатській та Чернівецькій областях. Івано-Франківщина, що межує з румунським повітом Марамураш, вже кілька років домагається відкриття такого прикордонного контрольно-пропускного пункту. Новостворений перехід, який вже чекає свого відкриття, не лише б спростив процедуру перетину кордону, але й сприяв би розвитку цілого ряду спільних економічних транскордонних проєктів.

За повідомленнями інформаційних аґентств

В Україні – 326 мільйонерів

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. –За підсумками подання декларацій про доходи населення за 2002 рік, як повідомила 8 липня „Львівська газета“, Державна податкова адміністрація України зареєструвала 326 українців, які мали доходи понад 1 млн. грн. За підсумками, було 160 мільйонерів. Найбільша сума доходів за 2002 рік, подана в декларації однієї особи, становила понад 40 млн. грн.

Загалом декларації про доходи в податкові органи подали 1,84 млн. громадян, що становить майже 98 відс. від загальної кількости людей, які повинні подавати декларації через стримання доходів із кількох джерел. Лише 4 з 326 мільйонерів 2002 року мешкають у Львівській області.

„Львівська газета” продовжує публікацію дослідження політолога Костя Бондаренка про реальний розподіл фінансово-політичних сил в Україні: хто і чим володіє в Україні, хто і чому хоче обрати наступного президента, чому вони недоторкані? Наводимо кілька прикладів з цього дослідження.

Групу „Інтерпайп” створив 1990 року 30-річний кандидат технічних наук Віктор Пінчук. Спеціялізація – металюргія, труби. Віктор Пінчук свого часу активно працював у проєктах, пов'язаних з Павлом Лазаренком, проте після 1997 року вчасно переорієнтувався і відійшов від Павла Лазаренка. На початку 1998 року склався громадянський шлюб Віктора Пінчука з донькою Президента України Л. Кучми Оленою Франчук, який вони узаконили в 2002 році. Завдяки цьому шлюбу В. Пінчук закріпився в політиці та підприємництві й зміг врятувати дніпропетровську команду від повного розгрому після того, як Павло Лазаренко потрапив в опалу. Сьогодні у власності „Інтерпайпу“ – ряд трубних, металюргійних, цукрових та інших заводів. Віктор Пінчук отримав контролю над курортним комплексом Криму. „Інтерпайп” є головним спонзором московського Театру ім. Ленінського комсомолу.

У складі медія-імперії Віктора Пінчука перебувають телевізійні канали СТБ, „Новий”, ICTV, дніпропетровський 11-й канал, газета „Факти і коментарії”.

Андрія Деркача Президент України знає з дитячих років: Л. Кучма та батько Деркача, Леонід, були приятелями ще з часів праці на заводі „Південмаш”. Згодом Деркач-старший очолив Службу безпеки України. Деркач-молоресами Євгена Марчука. Відбувся обмін компрометуючими матеріялами. Андрій Деркач є власником газети „Кієвскій телеграф“, активно захищдший має участь у фармакології, торгівлі зброєю та нафтою. На ринку зброї минулого року його інтереси перетнулися з інтеає російськомовні ЗМІ в Україні, підтримує тісні стосунки з Українською Православною Церквою Московського патріярхату, щедро жертвує на спільні з УПЦ МП акції. Під контролею Андрія Деркача перебувають телерадіокомпанія „Ера”, інтернет-видання „Версії”, кілька радіостанцій. Нещодавно „Кієвскій телеграф” здійснив публікації, які принижують гідність Тараса Шевченка. Президент України сказав, що сприймає це крайнє неґативно: „Я думаю, хтось знайдеться, хто в пику дасть. Я це зробив би з задоволенням, чесне слово”, – сказав він.

Дізнавшись, що це зробила газета А. Деркача, він додав: „Я даю вам можливость це зробити“.

Фірму „Інтер-Контакт” створив у 1991 році Олександер Єдін – виходець зі Старосамбірського району Львівської области, працював у військовій розвідці, побував у Мозамбіку, Анголі, Афганістані. Вільно володіє кількома чужоземними мовами, вміє керувати літаком-винищувачем (бойовий наліт – понад 1500 годин). З 1986 року – на комсомольській роботі.

„Інтер- Контакт” контролює автомобільні перевезення вантажів – у тому числі за кордон, а також міжнародні залізничні перевезення. Народний депутат Олександер Єдін є однією з найвпливовіших фігур у „Трудовій Україні”.

Л. Хм.

ВР не визнала воїнів УПА учасниками бойових дій проти німців

КИЇВ – Верховна Рада 9 липня відмовилася визнати воїнів Української Повстанської Армії (УПА) учасниками бойових дій проти „німецько-фашистських загарбників“.

За прийняття в першому читанні проєкту закону „Про внесення змін до закону „Про статус ветеранів війни, ґарантії їхнього соціяльного захисту“ проголосувало лише 173 депутати при необхідних для ухвалення рішення 226 голосах.

Підтримати цей законопроєкт на минулому тижні закликали депутати фракції „Наша Україна“ Борис Безпалий і Валерій Альошин.

Львівська обласна влада вже звернулася до Президента, парляменту й уряду з проханням визнати воїнів ОУН-УПА учасниками бойових дій проти німецько-фашистських загарбників на державному рівні.

Раніше з доручення Кабінету Міністрів був розроблений законопроєкт „Про відновлення історичної справедливости стосовно борців за свободу і незалежність української держави“, який пропонував визнати боротьбу УПА, ідеологічно підтримуваною Організацією Українських Націоналістів (ОУН), боротьбою за свободу і незалежність Української держави, а також вважати їхню діяльність у період з вересня 1939 року до середини 1950 років рухом опору, організованого з однією метою – об'єднання і створення єдиної України. Цей проєкт також був відхилений.

На державному рівні статус ОУН-УПА досі не визнаний.

„Українські новини“

У пікетах...

(Закінчення зі стор. 1)

бор“, БЮТ, Української народної партії, Конгресу українських націоналістів, Союзу „Чорнобиль України“, Всеукраїнського молодіжного об'єднання „Молодь - надія України“.

На площу перед Верховною Радою, де відбувалося пікетування, за розпорядженням спікера Володимира Литвина транслювалося засідання парляменту. Член фракції Компартії Михайло Родіонов з трибуни парляменту прочитав вимоги учасників пікетування.

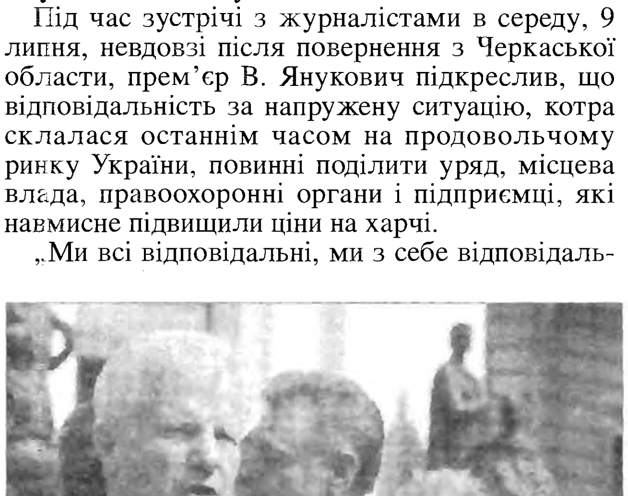
Під час зустрічі з журналістами в середу, 9 липня, невдовзі після повернення з Черкаської области, прем'єр В. Янукович підкреслив, що відповідальність за напружену ситуацію, котра склалася останнім часом на продовольчому ринку України, повинні поділити уряд, місцева влада, правоохоронні органи і підприємці, які навмисне підвищили ціни на харчі.

„Ми всі відповідальні, ми з себе відповідальности не знімаємо, але є й різні рівні відповідальности”, – сказав прем'єр-міністер і запевнив, що уряд зробить комплексні висновки для того, щоб розкласти відповідальність за ситуацію на всі ці рівні.

Водночас прем'єр ствердив, що сьогодні ситуація в аґро-промисловому комплексі є прогнозованою і вже покращується: за рахунок кукурудзи, гречки, соняшника, ярої пшениці та ячменю держава „буде мати вал”. На жаль, напруження буде зберігатися щодо пшениці: „Я б не сказав, що воно буде критичним, але ми повинні бути до цього готові”, – визнав прем'єр В. Янукович і пообіцяв, що уряд, співпрацюючи з місцевою владою, продуманим і рішучим комплексом заходів припинить незаконні дії „ділків від економіки“.

„Ми почули сьогодні, що люди розуміють, що це не влада зробила, а це зробили люди, які не мають совісти ”, - сказав на закінчення цієї розмови з журналістами прем'єр-міністер Віктор Янукович.

За матеріялами ЗМІ

КИЇВ. – 9 липня опозиція організувала в столиці України акцію протесту проти підвищення цін на продовольчі товари і внесення змін до Конституції, ініційованих Президентом. Учасники акції з червоними прапорами і каструлями в руках пройшли від будівлі Верховної Ради до Кабінету міністрів. До них промовляли Юлія Тимошенко (праворуч), Олександер Мороз (зліва), інші провідники опозиції. *Фото УНІАН*

Західна Україна за Ющенка, але східна за комуністів

КИЇВ. – Київський міжнародний інститут соціології і катедра соціології Києво-Могилянської академії провели 6-15 червня соціологічне дослідження щодо популярности провідних політиків.

На заході України В. Ющенко б'є всі рекорди – його підтримують 54 відс. опитаних. Другою йде Ю.Тимошенко – 12 відс. Оцінка П. Симоненка – ледве 2.1 відс.

Найпопулярнішим залишається В. Ющенко і в Хмельницькій, Житомирській, Київській, Черкаській, Кіровоградській, Вінницькій областях, і в Києві. Але тут його підтримка удвічі менша, ніж на Заході – 26.2 відс. За П. Симоненка готові проголосувати 8.6 відс. опитаних, за Ю. Тимошенко – 9.5 відс., за В. Януковича – 3.8, за О. Мороза – 8.9 і 4 – за В. Медведчука.

Чернігівська, Сумська, Полтавська і Дніпропетровська області В. Ющенка підтримують менше – 19.3 відс., а П. Симоненка більше – 18.4 відс. Найбільш популярний тут, порівняно з іншими реґіонами, С.Тігіпко – 3.1відс. (в інших реґіонах – 0.4-1.3).

На сході провідника комуністів підтримують 23.8 відс.. На другому місці – прем'єр-міністер В. Янукович – 19.6 відс. За главу Адміністрації Президента В. Медведчука голосували б 3.7 відс., а за В. Ющенка – тільки 5.3 відс.

На півдні першість тримає П. Симоненко, якого підтримують 15.6 відс. На другому місці – В. Ющенко (9.8). Саме у цьому реґіоні найвища по Україні підтримка В. Медведчука – 6.3 відсотка.

„Українська правда”

АМЕРИКА І СВІТ

В Іраку ув'язнено ще двох зі списку найбільш розшукуваних

БАГДАД, Ірак. – 9 липня американські військові чинники тимчасового уряду відбудови Іраку повідомили, що увязнено двох із з американського списку 55 найбільш розшукуваних діячів режиму Садама Гусейна. Міжбан Кадр Гаді, чільний член реґіонального керівництва партії „Баас" добровільно здався у Багдаді. Махмуд Діяб ал-Ахмед, колишній міністер внутрішніх справ був затриманий військовими. Досі США мають в ув'язненні 34 зі списку 55 найбільш розшукуванних чиновників уряду С. Гусейна. Одначе трьох найголовніших керівників поваленого режиму – С. Гусейна та його двох синів Кусая та Удая покищо не вдається віднайти.

Президент Ліберії звинувачує США у підтримці його ворогів

МОНРОВІЯ, Ліберія. – Американські експерти прибули в Ліберію 8 липня – щоб оцінити розміри гуманітарної допомоги втікачам і ознайомитися із ситуацією в країні. Урядові війська не допустили американських експертів у табір утікачів поблизу Монровії. Лише за кілька годин до цього випадку тисячі жителів столиці Ліберії знову вийшли на демонстрацію, закликаючи США прислати в країну військо і покласти край громадянській війні, що триває вже три роки. Провина за кровопролиття покладається на президента країни Чарлса Тейлора, якого ООН оголосила військовим злочинцем. 7 липня Ч. Тейлор, якого виїзду з країни минулого тижня вимагав Президент Джордж Буш, звинуватив США у підтримці повстанців – його ворогів і сказав, що коли Вашінґтон справді хоче допомогти то повинен негайно післати до Ліберії миротворців.

Президент Азербайджану лікуватиметься в Туреччині

БАКУ, Азербайджан. – Президент Азербайджану Гейдар Алієв 9 липня вилетів до Туреччини для лікування. Влада в Баку каже, що Г. Алієву надаватимуть медичну допомогу поблизу турецької столиці Анкари у військовому шпиталі. Вісімдесятирічний президент має серцеві проблеми і протягом останніх років йому робили кілька операцій. У травні його вже лікували в тому самому шпиталі – після того, як він знепритомнів, виголошуючи промову в Баку кілька тижнів перед тим. Колишній генерал КДБ, Г. Алієв є впливовою фігурою в Азербайджані вже понад тридцять років. Він є кандидатом на переобрання в жовтні.

Президент Дж. Буш відвідує п'ять країн Африки

ДАКАР, Сенегал. – Триває п'ятиденна візита Президента Джорджа Буша до Африки, котру він розпочав увечорі 7 липня. 8 липня, у Сенегалі, першій країні, котру він відвідав, він провів переговори в столиці Дакарі, де засудив рабство як один з найбільших злочинів в історії. 8 липня увечорі Президент США відбув до Південно-Африканської Республіки, де буде його найтриваліша зупинка упродовж турне Африкою. Президент США прагне довести зацікавленість його країни африканськими справами. Триденною зупинкою Південна Африка завдячує своїй відносно стабільній економіці та провідній дипломатичній та військовій ролі країни на африканському континенті. Під час зустрічі 9 липня з президентом Табо Мбекі йшлося про торгівлю, боротьбу з тероризмом та подолання СНІДу. За спостереженнями кореспондентів, президенти поводилися дуже приязно, незважаючи на розбіжності в поглядах на деякі проблеми. Під час п'ятиденної візити на континент Президент США відвідає також Ботсвану, Нігерію та Уґанду. У центрі уваги переговорів Дж. Буша в Африці – проблема боротьби зі СНІДом та економічний розвиток континенту.

Скасовано зустріч Махмуда Абаса з Арієлем Шароном

ЄРУСАЛИМ. –Палестинський прем'єр-міністер Махмуд Абас 8 липня скасував пляновану на 9 липня зустріч з ізраїльським прем'єр-міністром Арієлем Шароном. За словами Махмуда Абаса, причиною скасування стала „внутрішня криза", а радше внутрішні суперечності в русі „Фатаг", очолюваного Ясиром Арафатом, щодо стратеґії переговорів, що їх Махмуд Абас провадить з ізраїльтянами в межах запропонованого американцями пляну мирного врегулювання. Міністер закордонних справ Ізраїлю Сілван Шалом заявив, що вибух поблизу Тель-Авіву, внаслідок якого загинули двоє людей, підкреслив потребу розпуску палестинцями, за його словами, „терористичної інфраструктури". Журналісти в Єрусалимі отримали заяву, в якій сказано, що відповідальність за вибух бере на себе войовниче угруповання „Іслямський джигад". Проте речник угруповання сказав , що „Ісламський джихад" дотримується перемир'я, оголошеного минулого місяця.

Вибух в Тушино – жертвами стали 16 осіб

МОСКВА. – Два вибухи прогриміли в суботу, 5 липня, поблизу місця проведення рок-фестивалю „Крила". За останніми даними, жертвами терористичного акту в Тушино стали 16 осіб, загинули й обидві терористки-смертниці. 14 осіб померли від отриманих поранень на місці теракту, ще двоє померли в лікарнях. Поранено майже 50 людей. В лікарнях залишаються 47 потерпілих. Вибухові пристрої привели в дію терористки-смертниці. Встановлено особу однієї з них – це Зулехан Еліхаджієва, 1983 року народження, уродженка чеченського села Курчалой. Російські речники кажуть, що, якби смертницям вдалося пройти до натовпу відвідувачів рок-концерту, число жертв могло бути набагато більшим. Офіційні речники кажуть, що бомбістками-смертницями були чеченки, які діяли від імені повстанчих угруповань, що протистоять плянам проведення в Чечні за три місяці президентських виборів. Головний повстанчий рух, очолюваний Асланом Масхадовим, заявив, що не причетний до нападу в Москві.

МАҐАТЕ турбується ядерною програмою Ірану

Глава Міжнародного агенства з атомної енергії МАҐАТЕ – Могамед Ель-Барадей 8 липня поїхав до Теґрану для обговорення ситуації навколо іранської ядерної програми. Він зустрінеться із президентом Ірану Могамадом Хатамі та керівником ядерної програми Голамрезою Агазаде. М. Ель-Барадей має намір домагатися від іранської влади підписання додаткового протоколу, який передбачає право міжнародних інспекторів відвідувати без попередження ядерні об'єкти в Ірані. Іранське керівництво досі відмовлялося підписувати такий протокол.

Унікальна операція в Сингапурі

СІНҐАПУР. – У Сингапурі 8 липня трагічно завершилася надзвичайна операція роз'єднання сіамських близнючок, у яких зрослися голови – сестер Лале та Ладан Біджані. Сестри втратили багато крові, одна з них померла. Друга ще перебувала в критичному стані, пізніше теж померла. Операція тривала 53 години і була ускладнена нерівномірною циркуляцією крові внаслідок деформації. Операція могла б бути унікальною. Це перша спроба роз'єднати дорослих близнюків. Лікарі в Сингапурі погодились провести першу в історії операцію з роз'єднання дорослих сіямських близнюків. 29-річні близнючки з Ірану були з'єднані в черепній області, але кожна мала окремий мозок. Операцію, котра тривала 53 години, розпочато 7 липня. Її здійснила міжнародна група з 30 лікарів і 100 медичних асистентів. Жінки поїхали до Сінґапуру після того, як лікарі в інших країнах відмовилися спробувати зробити операцію. Близнючок попередили, що хірургічне втручання може спричинити смерть обох або однієї з них, як і інвалідність.

У Судані розбився пасажирський літак

ХАРТУМ, Судан. – Загинули 115 осіб. За деякими даними, живою залишилася дворічна дитина. Її знайшли на місці катастрофи. "Боїнг-737" суданської авіакомпанії, який летів із міста Порт-Судан на березі Червоного моря до столиці країни, міста Хартуму, розбився під час злету. Причини катастрофи покищо не з'ясовані.

Скоєно замах на імператора Японії

ТОКІО. – У Японії 4 липня було скоєно замах на імператора країни. За інформацією першого секретаря японського уряду Ясуо Фукуди (Yasuo Fukuda), невідомий зловмисник, який керував автомобілем, спробував протаранити автомобіль кортежу, в якому знаходилися імператор Японії і його дружина. Випадок стався на острові Гокайдо. Поліції вдалося запобігти аварії. Ніхто не постраждав. Нападника затримано, його особа з'ясовується. Правоохоронні органи не сумніваються, що в цьому разі мав місце навмисний замах на вбивство, а не проста випадковість. „Було зрозуміло, що авто хотіло врізатися в кортеж" – заявив Я.Фукуда.

Ринок праці США переживає кризу

ВАШІНҐТОН. – У США рівень безробіття досяг 6.4 відсотка – найвищого упродовж останніх дев'яти років. У червні працю втратили 30 тисяч осіб. Знавці побоюються, що зростання безробіття може негативно вплинути на темпи виведення американської економіки з рецесії. На їхню думку, американський ринок праці переживає найдовшу кризу з часів завершення Другої світової війни.

Канцлер Німеччини вимагає у С. Берлусконі вибачення

БЕРЛІН. – Німецький канцлер Ґерхард Шродер заявив 3 липня у німецькому Бундестаґові, що порівняння Сильвіо Берлусконі під час засідання Европарляменту 2 липня у Стразбурзі є абсолютно неприйнятними і що він вимагає вибачення з боку італійського прем'єра. С. Берлусконі сказав, що він домовився обговорити з німецьким канцлером Ґ. Шродером цей випадок, коли С. Берлусконі порівняв німецького депутата Европарляменту з охоронцем концентраційного табору. Випадок стався під час виступу італійського прем'єра у парляменті з нагоди початку піврічного головування Італії в ЕС. У своїй промові італійський прем'єр закликав ЕС подолати „стаґнацію та втому" та довести свій авторитет на світовій арені. Італійський прем'єр висловив здивування з приводу того, що його зауваження вразили почуття німців, тим часом як німецький уряд висловив офіційний протест.

Білоруси святкують День незалежности

МІНСЬК, Білорусь. – У Мінську 3 липня відбулися офіційні святкування і військова парада з нагоди Дня незалежности Білорусі. Білоруське телебачення транслювало святкування у прямому етері разом з промовою президента Олександра Лукашенка. О. Лукашенко побудував свою політичну кар'єру на критиці розвалу Радянського Союзу і неодноразово заявляв, що між білорусами та росіянами немає різниці. Але цим разом він підкреслено промовляв білоруською мовою і говорив про необхідність збереження суверенітету країни в процесі пропаґованого ним об'єднання з Росією.

За матеріялами ЗМІ

Краще раз побачити, ніж десять разів почути?

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Українська влада не довіряє своєму народові. А народ – владі. І народ, в свою чергу, вражає владу несподіванками. Два приклади останніх двох років: перепис населення у грудні 2001 року – сюрприз число 1: українців в Україні більше, ніж думалось і хотілось на керівних верхах, і більше з них, ніж думалось і хотілось, вважають українську мову рідною, користуються нею, задоволені з її державного статусу.

Сюрприз число 2: вибори до Верховної Ради 31 березня 2002 року. Скільки намагань і грошей пішло на те, щоб народ „правильно" голосував. Не вийшло. „Стабільної більшости" вибори не дали, і не дали її велетенські післявиборчі заходи, щоб завербувати окремих депутатів до більшости. Є „ситуативна більшість", яка весь час міняється, відповідно до змін ситуації в законодавчому процесі.

Але – „українська влада не довіряє своєму народові" – категоричне твердження, а категоричні твердження небезпечні, та й часто-густо помилкові. Отже, не завжди і не вся влада не довіряє народові. Але часом – так. В даному випадку мова про „четверту владу", журналістську братію. Недавно журналісти зчинили справжній галас з приводу однієї невинної, але корисної пропозиції представника другої – законодавчої влади, депутата Верховної Ради Вячеслава Кириленка.

Шо ж запропонував народний депутат Кириленко? Відкрити приміщення ВР громадянам і туристам, відвести частину балькону сесійної зали для охочих відвідувачів, організувати екскурсії будинку парламенту і його закамарків, видати буклети про історію ВР і архітектурні дані про її будинок. Непогана думка. Адже ВР являється власністю громадян України, і їм може бути цікаво зблизька оглянути свою нерухомість і те, що в ній діється. В нормальних країнах це нормально.

А як до цієї пропозиції поставилась українська журналістська братія? Майже однозначно висміяла її – принаймні та частина журналістів, яка була опитана.

Серйозна газета „День" від 13 червня віддала цій темі цілу сторінку під заголовком „До парляменту через турбюро?". Наталія Трофімова, яка підготувала цей матеріял, так і почала з жахів: „Український парламент часто порівнюють із цирком, театром і навіть полем битви. Парламентські гострослови вже неодноразово висловлювали пропозиції на деякі особливо видовищні засідання депутатського корпусу продавати всім охочим вхідні квитки". Це так, ніби в інших парляментах все без емоцій, ніби в „матері парляментів" у Лондоні колись не кидали один в одного чорнильницями, а то й ножами, ніби в парляменті „цивілізованого" (цим прикметником люблять користуватись українські журналісти!) Европейського союзу не лунають закиди й образи, зокрема тепер, коли там головує італійський прем'єр-олігарх!

До чести газети „День", Трофімова перше слово дала депутатові Кириленкові, який сказав: „Коли я пропонував водити екскурсії в парламент, то перш за все мав на увазі можливість для громадян вільно спостерігати за пленарними засіданнями. Багато виборців таким чином змогли б уперше після виборів побачити своїх обранців, оцінити їх активність, пропозиції...".

Далі пішли коментарі провідних журналістів.

Ярослав Коцюба з популярної газети „Сегодня": „Мені здається, пан Кириленко не досить зважено і надто передчасно запропонував дозволити у парляменті екскурсії та відвідання засідань виборцями.... Поки в нашому суспільстві парламент, не без вини самих народних обранців, асоціюється з якимсь цирком або, як написали деякі видання після заяви Кириленка, театром, зарано втілювати подібні ідеї. Тим більше, що пан Кириленко хоче „вибити" на це гроші з бюджету. Мало того, що нашим громадянам доведеться спостерігати напівпорожній зал сесійних засідань та, не дай Боже, бійки депутатів, то їм ще доведеться платити за це зі своєї кишені. А бачити на власні очі депутатський „комунізм" виборцям, я думаю, ні до чого, — це лише дратуватиме наших небагатих людей...". Інакше кажучи, не допускайте сюди необізнаних виборців; ми журналісти-фахівці все, що їм треба знати, самі вияснимо.

Світлана Дорош з української служби Радіо Бі-Б-Сі і Маргарита Трубачова з телемережі СТБ у своїх коментарях пропонували обов'язково включити в екскурсію парляментський буфет. А Марина Сорока з телемережі Інтер запропонувала показати відвідувачам ґалерію портретів глав Верховної Ради і панно, на якому зображені історичні і сучасні українські політичні діячі, бо „це приклад, як не треба писати портрети".

А Олена Гетлянська з аґенції УНІАН ніби схвалювала думку відкрити парлямент відвідувачам, яким, мовляв, буде цікаво усюди, зокрема тепер, „коли в нашій Верховній Раді замість червоних постелили більш м'які зелені доріжки (килими), вона стала ще затишнішою". При тому, як типовий український журналіст, Гетлянська не забула і поскаржитись на свою долю: „Було б добре, якби спершу хоча б журналістам дозволили вільне пересування в стінах парляменту." Насправді ж, акредитовані журналісти вже тепер доволі вільно пересуваються там.

А журнал „ПіК" від 13 червня не пошкодував аж три сторінки з ілюстраціями, щоб посміятись з „дивної" ідеї депутата Кириленка. Наталія Тимошенко назвала свою статтю „Екскурсія в демократію". Як і її колеги, вона не забула про буфет Верховної Ради, про панно на півстіни, де зображені депутати попередніх скликань разом з архангелами і „тінями забутих предків" і парляментські туалети „з чистенькими умивальниками, широкими дзеркалами, затишними кабінками, суворими пісуарами та білосніжними раковинами унітазів".

Але, як кажуть, сміється той, хто сміється останній. Вячеслав Кириленко покищо не сміється, але він вже має підтримку своєї пропозиції від спікера ВР Володимира Литвина, який, як інформує Наталія Тимошенко у „ПіК"-у, доручив Комітетові з питань реґляменту її розглянути і підготувати відповідне рішення."

Хто ж цей тверезої думки депутат Кириленко? Виявляється, він молодий чоловік, без совєтського багажу. Народився в селі Полісське, Київської области, в1968 році. Саме тоді коли Леонід Брежнєв „застоював" Союз вже майже чотири роки, а „перша особа УРСР" Петро Шелест намагався розв'язати цілу низку клопотів, серед них „тривожну ситуацію" в сусідній Чехословаччині (літо 1968!), „гнітючу картину" в студентських гуртожитках республіки, неприємності з романом Олеся Гончара „Собор", всесоюзну халепу з рукописом мемуарів пенсіонера Микити Хрущова, на ознайомлення з яким Москва давала Першому секретареві Компартії України і членові Політбюра всесоюзної партії всього два дні! (Це – зі щоденника Шелеста).

А Вячеслав Кириленко підростав, і 1993 року, коли Україна вже була самостійною, закінчив Київський університет. Він – філософ. Його кандидатська дисертація 1997 року розглядала українську філософію національного радикалізму XX століття. У 1998 році він став депутатом ВР як рухівець, а торік повернувся до ВР за списком „Нашої України" (на пристойному двадцятому місці у списку). Інакше кажучи – він дитина оновленої України.

Мотивацію своєї пропозиції він з'ясував в газеті „День" так: „Взагалі-то, у західніх державах відвідування приміщень парляменту є нормальною практикою, але в багатьох країнах ці приміщення — архітектурні і історичні пам'ятки. Тому там це має також і естетичну цінність. У нас подібні екскурсії будуть просто прецедентом, який засвідчить відкритість вітчизняної законодавчої влади. Хоча показувати, на мою думку, тут є що. Я особисто показав би людям усе — кулуари, пленарну залю, звичайні депутатські кабінети. Бо у багатьох людей трохи викривлене уявлення про умови роботи парламентарів. Я показав би приміщення апарату ВР, усілякі внутрішні дворики, садочки тощо. Думаю, на перших порах навколо цих екскурсій був би створений певний ажіотаж, але вже за півроку його хвиля пішла б на спад, і на пленарні засідання ходили б справді політично зацікавлені люди...".

Але „четверта влада" України вважає, що ця ідея просто смішна, що народ воліє, коли вона, „четверта влада", вияснить йому, що треба, з діяльности ВР. Тим часом коли наради ВР транслюють по радіо, тисячі консьєржів-охоронців житлових будинків, шоферів, пенсіонерів уважно слухають ці дебати. А торік, проїжджаючи біля берега Озівського моря, ми зупинились біля стола, де чотири рибалки продавали копчену рибу. Радіоприймач в автомобілі одного з них голосно передавав сесію Верховної Ради. Це на безлюдді. Неподалік не було ніякої хатинки, а на дорозі малий автомобільний рух.

Колись один з цих озівських рибалок – „політично зацікавлених людей" Кириленка – опиниться в Києві. Він зайде до Верховної Ради і зблизька огляне свою ж „нерухомість", без інтерпретацій цинічних представників четвертої влади. Як казав основоположник Сполучених Штатів (і, до речі, великий прихильник преси) Томас Джефферсон, народові треба довіряти.

Л. Кучма готує нову резиденцію для В. Ющенка?

КИЇВ. – У столиці України ведеться капітальний ремонт дуже відомого киянам будинку, який створив своїми руками архітектор В. Городецький. Він називається Будинок з химерами і стоїть точно навпроти будівлі Адміністрації Президента України. Сказано було, що цей будинок стане офіційною резиденцією глави держави. На його ремонт заплянованo витратити 98 мільйонів гривень.

У багатьох виникає запитання, навіщо витрачати 98 мільйонів гривень, які можна спрямувати на допомогу малозахищеним людям, котрі в першу чергу постраждали від підвищення цін на продукти харчування. А з іншого боку, діючий Президент держави намагається зробити своєрідний подарунок новообраному главі держави, а ним електорально може бути тільки Віктор Ющенко. У Києві пам'ятають історію ремонту Палацу „Україна", будинку уряду, інші приклади, коли кожного разу така подія породжувала масу публікацій. І завжди була паралель: а якби гроші віддати бідним людям...

Звичайно, в такій постанові питання є сенс. Але з іншого боку, потім ремонти завершуються, і мільйони людей, кияни, українці – ходять, показують, пишаються, що є такі приміщення, що вони відкриті для людей і ніхто не згадує про те, що можна було вчинити по-іншому.

Це справді – дивний будинок, і якщо він буде відремонтований, то буде добре для України, якщо буде відкритий до нього доступ, якщо хтось це побачить. Все ж скрутний для України час підказує, що треба зупинити будь-які реконструкції таких великих об'єктів, тому що треба допомогти людям, які цього літа постраждали від раптового підвищення цін.

Радіо „Свобода"

США: миротворча місія до Ліберії

Коли у першій половині нинішнього року уряд США почав готувати військову акцію проти диктатури Садама Гусейна в Іраку, громадська думка світу і позиції інших держав поділилися. Усвідомлення загрози світовій демократії заохотили одних до участи в коаліції проти Іраку, інші, з ряду причин, засудили цю акцію. Не підтримала США і Організація Об'єднаних Націй. Минуло ледве кільканадцять тижнів від подій в Іраку – і ситуація в світі різко змінилася. Світ переважно вітає надіслання американських миротоворчих військ до африканської держави Ліберії, де вже впродовж 14 років триває громадянська війна, яка принесла цій країні колосальні руйнування. В Европі схвально поставилися до наміру США навести порядок в Ліберії, а Генеральний секретар ООН Кофі Анан навіть сказав, що чисельність миротворців варто збільшити. ООН і група африканських країн попросили Вашінгтон надіслати принаймні 2 тисячі миротворців, які поповнили б миротворчі підрозділи африканських країн, що налічують 3 тисячі військовослужбовців. Цю акцію оглядачі світових подій пов'язують з візитою Президента США Джорджа Буша до Африки, зокрема до Ліберії.

Коментуючи громадянський конфлікт у Ліберії, газета „Крісчен саєнс монітор“ підкреслює, що американські збройні сили не повинні втручатися у численні збройні конфлікти у різних країнах світу, проте Ліберія є тим випадком, де вони обов'язково повинні втрутитися. Ліберію заснували 1847 року колишні американські раби африканського походження, які вирішили повернутися на рідний континент. США донедавна мали там свої військові бази. Проте диктатор – президент Чарлз Тейлор встановив у країні такий жорстокий режим, що викликав опір суспільства. Тепер Тейлор потрапив до списку воєнних злочинців. Нігерія запропонувала йому політичний притулок, аби він негайно залишив свою країну. Однак „Крісчен саєнс монітор“ вважає, що будь-яка країна зобов'язана видати Тейлора Міжнародному кримінальному судові. Хоча припинення конфлікту в Ліберії вимагатиме часу, пише „Крісчен саєнс монітор“, Сполучені Штати повинні взяти активну військову й економічну участь в подіях у цій країні.

Але громадськість США тривожиться жертвами серед американських вояків в Афганістані та Іраку, тому очікує посилення уваги урядових структур до охорони життя миротворців. „Вол стріт джорнел“ у редакційній статті закликає уряд США докласти зусиль до зменшення ризику і збільшення безпеки американських військовослужбовців, передовсім в Іраку. Успіхові миротворчої акції в Ліберії має сприяти візита Джорджа Буша до країн Африки. Він популяризуватиме американську програму лікування та профілактики СНІДу вартістю у 15 мільярдів долярів та заходи з посилення боротьби проти тероризму у Східній Африці.

Дехто вважає, що основною причиною зацікавлення Дж. Буша в африканському континенті є нафтові розробки у Західній Африці, які можуть поліпшити постачання електроенергії. Можливо, відіграє ролю і надія отримати додаткові голоси афроамериканців на наступних президентських виборах 2004 року. Усе ж провідною метою є припинення збройного конфлікту у Ліберії. Президент Дж. Буш обговорить цю тему з провідниками африканських країн.

Увага США до подій в Ліберії сприяє утвердженню в світі переконаности, що від часу нападу терористів 11 вересня 2001 року на США гуманітарні кризи у світі, і зокрема у Африці, перетворюються на питання міжнародної і національної безпеки і вимагають об'єднання антитерористичних сил.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різні дивні рекорди

Не один раз застановляюся над тим, чому у сьогоднішньому світі постійно люди стараються в чомусь осягнути рекорди, показати, що вони здійснили щось найкраще і ніхто з ними не може зрівнятися.

Чи до цього переконання у XX сторіччі причинилася славна на цілий світ книжка рекордів Ґінеса, яка так непереборно приваблює до себе майбутніх рекорсменів? Чи раніше не цікавило людей, хто з них спроможеться на щось найкраще чи най-найкраще? Тяжко нам на ці запитання відповісти. Одне є певне: від появи першого видання книжки рекордів під фірмою Ґінеса у вересні 1954 року, створену спортивними журналістами в Лондоні, здається, ніяка книжка фактів не здобула такої популярности, як саме ця. Два роки пізніше появилася вона також в США, а далі – всіма можливими мовами світу, викликавши таке зацікавлення, що сама собою здобула рекорд тиражу і продажу, що давно переступили 50 мільйонів.

І така це була історія реєстру усіх можливих тодішніх рекордів, розпочинаючи найвищими зростом людьми на світі, а кінчаючи тими, що зуміють найбільше з'їсти. Саме ці останні здобувають чомусь загальну увагу та численну кількість глядачів, хоча, як книжка рекордів підкреслює, змагання у тому, скільки хто може з'їсти призначеної страви, не є ані здоровими, ані безпечними з лікарської точки зору.

Про це думалося тепер, у свято Незалежности Америки, 4 липня, коли на екрані телебачення можна було аж до занудьи оглядати „традиційні“ змагання у споживанні ковбасок чи т. зв. „спаґеті“, тоненьких італійських ключочок. Що ці „змагання“ мають спільного зі святом Незалежности Америки, тяжко пояснити. Але вони відбуваються в цей день, викликають широке зацікавлення публіки та численну кількість „змагунів“. За цими змаганнями для здобуття „рекорду“ слідкують пильно журналісти та вичерпно пишуть про них у щоденній пресі.

А мені видаються такі змагання чимось гидким і не гідним уваги й зацікавлення. Коли хтось із читачів обсервував ці „змагання“ із скорого поглинання ковбасок, що цього року, на очах численних учасників, розігравалися поміж грубезним чорним велетнем із 420 фунтами ваги та дрібним 145-фунтовим японцем, із певністю мав такі самі почуття гидкости і подиву, пощо такі змагання відбуваються – як запевняють організатори, вже 88-ий раз. Чи мають вони на цілі пропагувати ковбаски, чи окремі підприємства, що їх виробляють? Чи справді гідне уваги численної публіки те, як малий японець з'їдає 50 ковбасок з булочками за 12 хвилин?

Справді, коли зацікавлення спортовими рекордами можна добре розуміти та йому сприяти – такі „змагання“ викликують тільки гидоту. А все ж вони відбуваються кожного року в День Незалежности США тут, в Нью-Йорку, а переможець у них дістає не лише славу, але і добрі гроші. Чи ж годиться саме в такий спосіб відзначати важливе патріотичне свято?

О-КА

Ізраїльська газета оцінює Дивізію „Галичина“ з позиції українського національного руху

У квітні цього року виповнилось 60 років з дня заснування дивізії „Галичина“, чия історія викликає й сьогодні найгостріші суперечки. Наприкінці червня до дискусії приєдналась ізраїльська газета „Вєсті“. На відміну від багатьох попередніх ізраїльських публікацій на цю тему, остання стаття подає історичні факти з позиції українського національного руху. Стаття не тільки не містить негативної інформації про Дивізію „Галичина“, але підтримує українську національну ідею і звільняє дивізію від будь-яких звинувачень у злочинах проти єврейського народу.

Колишній харків'янин Шимон Бриман, позаштатний кореспондент ізраїльської газети „Вєсті“, близько року тому оприлюднив у цій газеті статтю про євреїв-солдатів гітлерівського вермахту, де навів факти служби у нацистському війську громадян Райху, один з батьків чи дідів яких був євреєм. Тепер він дав публікацію під заголовком „Золотий лев зі свастикою“, де розповідає про Дивізію „Галичина“. Він наголошує, що звинувачення вояків дивізії у злочинах проти цивільного населення і зокрема проти євреїв не були ніколи доведені. Характеризуючи відомі факти про спробу реабілітації вояків дивізії міськрадою Івано-Франківська у березні минулого року, Шимон Бриман виступає і проти постанови Держдуми Росії, і проти листа головного рабина Росії Берла Лазара, і проти голови Всеукраїнського єврейського конгресу Вадима Рабиновича, які засудили дії Івано-Франківської міськради. На яких же фактах, запитує Бриман, оснований медіяльний ґвалт, який намагається перетворити Україну у всесвітньо антисемітське страховище. А фактів, каже він, як кіт наплакав.

З тим, щоб дізнатися правду про можливу участь вояків дивізії у масових вбивствах цивільного населення, Шимон Бриман звернувся до проводу сучасного УНА-УНСО. Він повністю цитує відповідь прес-служби цього руху, яка заперечує подібні звинувачення і супроводить її коментарем, прихильним до цієї відповіді. Признаємося собі, каже Бриман, дуже часто наш погляд на воєнну драму в Галичині – це промосковська точка зору, яка взагалі не допускає думки про те, що українці мали та мають право боротися за незалежну державу. Мільйони західних українців могли щиро не бажати повернення радянської окупації з новими підвалами НКВД, депортаціями та колгоспами, пригніченням української культури та релігійних звичаїв.

„Історія Дивізії „Галичина“, - завершує свою статтю Шимон Бриман, - це частина трагедії України, затиснутої між двома тоталітарними гігантами, що б'ються між собою, приносячи незліченні біди народам“.

Вольф Москович,
Радіо „Свобода“

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Українство гуртується в обороні правди

З ініціятиви УККА в 70-ліття Голодомору в Україні тисячі листів від української громади надійшли до Комісії з нагород Пуліцера з домаганням скасувати несправедливо призначено нагороду кореспондентові „Нью-Йорк Таймсу" В. Дюранті, який приховав злочинний Голодомор 1932–33 років в Україні. Комісія з нагород Пуліцера пообіцяла розглянути українські домагання.

Головна управа ООЧСУ з „Фундацією волі" в співдії з Київським „Меморіялом" започаткували відзначення 70-ліття Голодомору в Америці експозицією документів про російсько-комуністичні злочини в Україні від 1917 до 1991 року. Завдяки жертвенності фінансових установ і громади, вже друкуємо 750 експозицій, які в липні будуть показані у всій Україні. Верховна Рада, за винятком комуністичної фракції, визнала Голодомор геноцидом, а Постійне представництво України в ООН плянує винести на обговорення цю проблему, щоб ООН визнала Голодомор ґеноцидом. Друкується англомовна експозиція, на яку є запотребування в американських інституціях.

Ці дії нелегко сприймають наші недруги. Польські шовіністи домагаються урядового перепрошення за їхні ж знущання в минулому над українським народом на його рідних землях. Москва, з її прислужниками в Україні, обкрадає державу, нищить економічно, релігійно і політично. За посередництвом своїх уболівальників за кордоном ці недруги намагаються брехнею збезчестити добре ім'я українців та їхню боротьбу за незалежність.

Один із таких уболівальників, Тим Рутен в своїй статті „Українська дивізія і Бандера" в Лос Анджелес Таймс" 14 червня 2003 року, не знаючи фактів, накинувся з брехнею на Дивізію „Галичина" й С. Бандеру, які нібито у співпраці з німцями знищували євреїв. Через газету він запитує провідників українських організацій в США й Канаді, чи вони коли-небудь засудили Дивізію й послідовників С. Бандери за доконаний ґеноцид? Недовго довелось чекати, бо таки на другий день появилась відповідь Т. Рутенові д-ра Богдана Витвицького, який поіменно вичислив єврейські прізвища провідників колишнього Совєтського Союзу, які були відповідальні за брутальне знищення мільйонів українців. Досі ніхто їх не судив і не судить, ніхто не називає їх злочинцями. Д-р Б. Витвицький іронічно запитує Т. Рутена, як С. Бандера міг співпрацювати з німцями, коли впродовж усієї Другої світової війни був ув'язнений в їхньому концтаборі?

Іван Буртик,
Кліфтон, Н. Дж.

Невеличка наша громада, але жвава

Тепер настав такий час, що наша преса більше зайнята подіями в Україні, а менше приділяє уваги нашим громадам. На цьому терпить вся українська діяспора. Є й інші причини, наприклад – небажання вголос говорити про наші проблеми. У минулі роки я писав про свята 22 січня чи 24 серпня і „Свобода" ці дописи поміщувала. Але про негативи українського життя чи про церковні справи – ні, бо це, мовляв, делікатна справа. З усіх моїх „делікатних" дописів тільки один був поміщений в „Свободі" – під заголовком „Чому затихає життя нашої парафії".

Дуже часто можна почути: старі відходять, а молоді немає. До приїзду повоєнної еміґрації старі також відходили, проте життя в громадах не завмирало, а розвивалось.

Що треба зробити передусім, щоб громада трималася купи і жила активним життям? Маючи перед собою добрий приклад нашої маленької громади у Вілліямставні, з певністю можу порадити: громадський успіх – це передусім здоровий стан церковної парафії. Парох повинен бути взірцевим священиком і патріотом. І таким парохом є наш о. Павло Лобінський. З його приходом життя парафії, а отже цілої громади відразу змінилося, пожвавилося. Ми щасливі, що тепер чуємо проповіді не тільки англійською, але й українською мовою. Велику користь дає спільне обговорення різних церковних і громадських справ. Навіть такий, здається, традиційний захід, як спільне свячене, відбувся 18 травня з особливим піднесенням.

Хоч наша громада мала, але урочисто відзначає всі наші національні роковини, зокрема 22 січня. День незалежности України. Посадник міста з цієї нагоди видає проклямацію, а на щоглі, побіч американського прапора, повіває наш, синьо-жовтий.

Олександер Кобаса,
Віліямстовн, Н. Дж.

Діти дістали подарунки

Від імені працівників та діточок дитячого дошкільного закладу „Веселка" у Богородчанах щиро дякуємо за Великодні подарунки, за солодощі, які ми дістали від Школи українознавства „Рідної школи" з Чикаго. Їх надіслали діти, яких навчає Марія Щерб'юк. Дітям дуже сподобались олівці (у нас в Україні таких гарних олівців немає), фломастери, замальованки і взагалі все, що було у пачках. Діти молодшої групи назвали ту гру, де вовчик біжить, „американським телевізором". Їм вона дуже сподобалась. Діти старшої групи із великим задоволенням складають картинки настільних ігор.

У нас в садочку є 48 дітей у двох групах. Це діточки від 2.5 років до 6 років. Всі діти – чемні, гарні, розумні. Коли ми отримали пакунки, то діти показували своїм батькам, що їм прислали діти з Чикаго.

В садочку діти вчаться грамоти, музики і співу, математики, розвитку мовлення, малювати, аплікувати, є заняття з фізкультури, художньої праці. До Дня матері наші діти ходили до клюбу виступати з концертною програмою.

Про такі приємні Великодні подарунки написала подяку в нашу районну газету „Слово народу".

Оксана Іванів,
завідувачка дитячого садка
„Веселка"

Листа з Богородчан Івано-Франківської области переслала до „Свободи" Марія Щерб'юк, Чикаґо.

Літні роздуми наших читачів

Літо не знеохочує читачів „Свободи" до листування з редакцією. Секретар Головної управи Товариства вояків УПА ім. Романа Шухевича **Богдан Ковалик** надіслав повідомлення про XXIV з'їзд членів Товариства, що відбувся 7 червня в Йонкерсі, Н.Й. Зі звітною доповіддю виступив голова управи Лев Футала. Провідними досягненнями товариства за звітний час були відзначення 60-річчя УПА, а також продовження видання Літопису УПА, що налічує вже 38 томів. Було обрано управу у новому складі на чолі з Левом Футалою.

Синові Романа Шухевича, Юрієві, присвячено лист заступника голови Тернопільської обласної організації КУН **Ігоря Острожинського**, який пропонує присвоїти Ю. Шухевичу звання Героя України. Ще одного патріота України – Олега Ольжича – згадує у листі до газети **Сергій Брунь** з Києва, який пише про клопотання київської ОУН щодо створення пам'ятника борцеві–поетові.

Іван Ільків з Вайтінгу, Н. Дж., надіслав статтю „На здоровий хлопський розум", присвячену сумній долі українського села. Він нагадує, що тільки здорове, життєдайне, національно свідоме село може дати здорове і національно свідоме покоління.

Добірка матеріялів надійшла від **Василя Луценка** з Огайо, який зібрав ряд публікацій з сучасного життя України в газеті „Слово Просвіти", надіслав також копію свого листа до Митрополита Мстислава від 1970 року.

З нагоди Дня Конституції України (28 червня) **Галина Ковалишин** з Фльориди надіслала статтю „Бендерська Конституція", присвячену державницькій діяльності Пилипа Орлика. **Яків Ємець** підготував добірку витягів з різних публікацій, що характеризують сучасні проблеми України.

Микола Горішній з Линдгорсту, Н. Дж., написав два вірші до Дня незалежности України.

Назар Париляк хоче вчитися

В родині Париляків зі Львова, де є 8 дітей від 7 до 17 років, сталося нещастя – батько Мирон потрапив в аварію і тепер непридатний до праці. Найстарший син Назар закінчує середню школу і хоче поступити у музично-богословське училище.

Навчання там платне – по 500 грн. (100 дол.) за семестр. Батьки не спроможні дати такі кошти. А хлопчина здібний, вже три роки прислуговує в церкві при відправі. Тож, може, неважко буде найти йому опікуна-мецената, який заплатив би два рази по сто долярів, щоб допомогти цій гарній дитині стати на життєвий шлях?

Комітет „Доляр для України" буде вдячний за пожертви, які можна висилати на рахунок комітету: 5384-00, Self Reliance-NJ, 851 Allwood Rd., Clifton, NJ 07012–0998.

Любомира Крупа,
Нью Джерзі

Свято 4-го Липня...

(Закінчення зі стор. 1)

ку, на Союзівці створюється рух за покращення. Для багатьох вступна плата видається високою, я також так думав раніше, але треба розуміти, що добрий сервіс потребує затрат. Без належного фінансування вода у басейні чистою не буде. Уряд за це платити не буде. Якщо хтось хоче мати добрий відпочинок, то треба платити. Також погоджуюся з думкою Василя, що варто було б більше залучати до культурно-розважальних програм творчі групи з України, якщо є така можливість. Бо ми ж звикли до дещо іншого репертуару.

Марко Шмерековський, *голова Українського товариства інженерів, народився в США:*

– Для мене це свято свободи, яка базується на забезпеченні прав людини. Це день народження нашої країни. З цим днем ми пов'язуємо те добро, що є в Америці. Союзівка – це те місце, де ми зустрічаємося з нашими друзями. Ми хочемо почувати себе українцями і тому приїжджаємо сюди, хоч я буваю і на Сумівці, і на Верховині. Кожна оселя має свою привабливість. Цього літа Союзівка виглядає значно краще, ніж це було останніми роками. Знаю, що тут буде ще багато зроблено, щоб умови відпочинку були кращими. Маю надію, що це приверне увагу нових людей і що Союзівка буде існувати ще для багатьох поколінь українців.

Орест Вітюк, *народився в США:*

– Я погоджуюся з тим, що сказав Шмерековський. Я з приємністю приїжджаю сюди, щоб зустріти своїх друзів, щоб мати приємне товариство, щоб запізнатися з новими людьми.

Христина МакМікеєм, *34 роки, народилася в США:*

– Це і загальне, і родинне свято, ми святкуємо нашу свободу: вільно говорити і вільно жити. Свого часу, коли я працювала в компанії „Українські авіолінії", то я також святкувала День Незалежности України, але тепер моя праця є іншою і тому я не маю можливости відзначати українське свято.

Щодо Союзівки, то я тут буваю від своїх дитячих років, практично я тут виросла. Мій дідусь неподалік збудував хату. У мене дуже багато приємних спогадів, що пов'язані з Союзівкою. Більшість моїх друзів – це ті, з ким я запізналася тут.

Сестри Нана і Соломія Ґонґадзе – дочки Мирослави Ґонґадзе і покійного журналіста Григорія Ґонґадзе, приїхали із бабцею Олею Петришин на пластовий табір „Пташат".

Тарас та Леся Козаки, *в США 5 років, Тарас – власник свого підприємства:*

– Коли ми говоримо про незалежність Америки, то я намагаюся бачити той складний історичний шлях і нелегку боротьбу людей, що творили Америку і здобули ті свободи, які є такими привабливими для багатьох людей світу. Чомусь у цей день пригадуються слова Тараса Шевченка „...Коли діждемось Вашингтона...". І звичайно ж, це неповторні барвисті вогні фаєрверку над Нью-Йорком. Це справжнє свято свободи людей. Як хочеться, щоб і наша Україна здобула такі ж свободи для своїх людей.

– Ми приїжджаємо сюди, – продовжує розмову **Леся**, – кожного року, і не тільки на День Незалежности Америки. Як тільки є нагода відпочити, то їдемо на Союзівку. Звичайно, ми побачили зміни. Покладено майданчик для дітей. Збудовано гокейне поле. Тепер можна почастуватися прохолодним пивом чи іншими напоями у "барі" (це нова альтанка). Всі будівлі виглядають оновленими.

Д-р Ігор Гайда, *громадянин США, 45 літ:*

– Я поважаю і святкую це свято. Відзначаючи цей день, ми підтримуємо найбільші здобутки Америки – свободу людини та свободу держави. І це є таким важливим фактом, що не тільки мешканці Америки, але й народи світу можуть святкувати цей день, як День Незалежности.

Про Союзівку можна говорити багато. Це клаптик української землі, яка належить українській громаді. Багато хто одружився тут або одружували своїх дітей. Вперше я приїхав сюди у 1954 році, і з того часу практично кожного року буваю на Союзівці. На жаль, наша оселя переживає складний період. Тому я маю бажання хоч якось допомогти. Я беру участь в проведенні чудових пластових таборів „Пташата" для наших маленьких дітей. Я захоплений тим, що робить „Союзівка" для американців українського походження. Дай Боже, щоб вона існувала і розвивалася ще багато років!

Ігор і Гїія Гусаки

Стефан Качарай, *предсідник Українського Народного Союзу:*

– Звичайно ж, це важливе державне свято, яке американці люблять особливо. Це свято свободи. Ми не проводимо спеціяльного офіційного дійства, хоч урочисте підняття прапора, виконання гимну є цілком можливим. Характерним є те, що люди мають довгий „вікенд" і, як правило, виїжджають зі своїми сім'ями і друзями на відпочинок. На Союзівку приїздять люди з різних міст і штатів Америки, щоб бути серед своїх людей і, до певної міри, на своїй землі, бо Союзівка– це клаптик України в Америці. Союзівка впродовж всього періоду свого існування не змінила своєї сутности. Люди приходять сюди, щоб бодай короткий час побути серед великого гурту своїх людей, відчути свою приналежність до народу, який не просто існує, а має свою державу, свою історію. Союзівка переживає доволі складний період, що пов'язано з фінансовими проблемами. На сьогодні УНСоюз надає фінансову підтримку, але це не може бути без кінця. Для того, щоб наша оселя не була збитковою, робимо багато різних справ...Призначили нового менеджера, почали відновлювати будинки. Щоб повністю оновити Союзівку, потрібно внести інвестиції в сумі понад 6 мільйонів долярів. Внутрішній ремонт головного будинку потребує близько мільйона долярів. Без відповідних змін ми не можемо навіть мріяти, щоб залучити сюди нових відвідувачів, які б дали доходи на утримання оселі.

Ми робимо найнеобхідніші перебудови та ремонти, важливо, щоб оселя продовжувала функціонувати, а її стан відповідав запитам та вимогам наших відвідувачів.

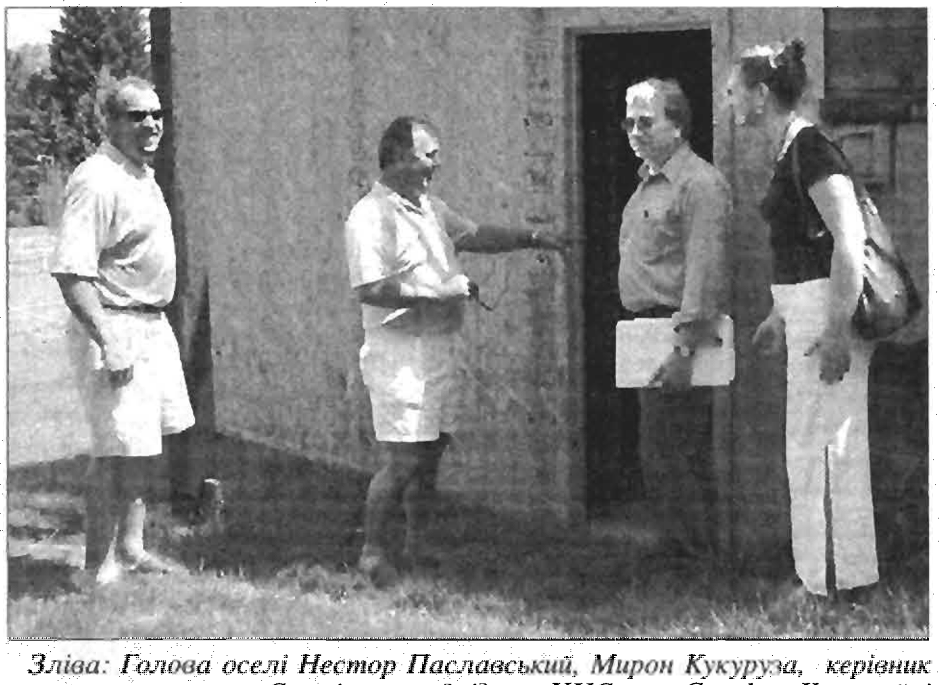
Для більших змін ми повинні зібрати певну суму коштів, це можуть бути пожертви наших прихильників, це волонтерська участь у відбудові Союзівки і, звичайно ж, збільшення дохідної частини Союзівки за рахунок покращення та розширення сфери послуг.

Цікавою була розмова з сеньйорами – **д-ром Володимиром та Евстахією Ястремськими, д-ром Михайлом та Іванною Яцюками, Евгеном та Оленою Васильчуками.**

(Закінчення на стор. 9)

На терасі танцювали молоді під музику оркестри „Філядельфія фанк авторитi"

Зліва: Голова оселі Нестор Паславський, Мирон Кукуруза, керівник проєкту оновлення Союзівки, предсідник УНСоюзу Стефан Качарай і касир УНСоюзу Рома Лісович оглядають нову будівлю для басейну.

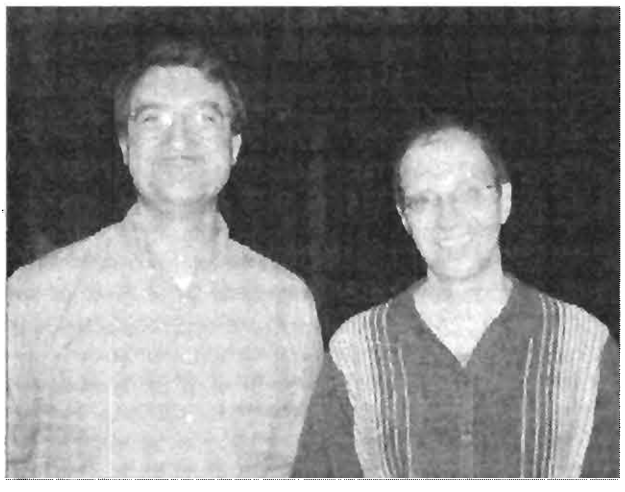
Зліва: Володимир і Евстахія Ястремські, Іванна Яцюк, Олена Васильчук, Євген Васильчук, Михайло Яцюк

Свято 4-го Липня...

(Закінчення зі стор. 8)

Василь Маланюк і Юрій Кіндрат

Марко Шмерековський і Орест Вітюк

– У перші роки нашого перебування в Америці ми не цілком усвідомлювали важливість цього свята, – розпочала розмову пані **Іванна**. – Звичайно, з часом ми пізнали Америку, її культуру та історію, й ось уже продовж багатьох років з великою приємністю святкуємо Незалежність Америки. Майже щороку приїздимо в цей день на Союзівку, щоб зустріти своїх давніх друзів. У своїх розмовах ми завжди поверталися до омріяної віками незалежности України, і так хотілося, щоб Україна була також вільною і незалежною, як Америка. Слава Богу! Україна тепер вільна, хоча там ще багато негараздів.

На думку **Євгена Васильчука:**

– Вся наша громада повинна докласти максимум зусиль, щоб зберегти Союзівку. Незалежно від віку і „хвиль" еміграції, ми всі повинні долучитися до справи збереження нашої оселі. Це можуть бути добровільні пожертви, це може бути безпосередня участь, бо відвідуючи оселю й оплачуючи надані послуги, ми в такий спосіб підтримуємо фінансово, і це допоможе втримати Союзівку.

Після відповідей на мої запитання цікава і приємна розмова продовжувалася. Звичайно, вона торкалася нової хвилі еміграції. Мої співрозмовники визнавали те, що новоприбулі дуже скоро адаптуються в американське середовище, що вони більше звертають увагу на свої матеріяльні потреби і не так активно беруть участь у громаді, як попередня іміграція. Визнаючи справедливість окремих зауважень, я наводив багато прикладів того, як активно долучаються до громадського життя новоприбулі. Ось тільки окремі фрагменти з діяльности нових емігрантів: дві радіопрограми в Клівленді; радіопрограма у Філядельфії, у Нью-Йорку. У багатьох установах вже працюють виключно молоді люди, що приїхали з України. У багатьох містах практично наново створено школи українознавства. Просфора і фестиваль при церкві св. Юра у Нью-Йорку відбулися головним чином завдяки активній участі новоприбулих. На що мої співрозмовники, погоджуючись, кивали головами.

Коли денну спеку змінив легкий вітерець вечірніх сутінок, люди вийшли на простору терасу, щоб побачити вогні святочних сальв. Радісно вітали візерунки кольорових вогнів, що розмальовували бездонну темінь неба. Святочні сальви Незалежности створювали святковий настрій у дорослих та дітей. А потім у корчмі „Веселка" грала оркестра „Філядельфія фанк авторіті", гомін розмов давніх та нових друзів переливався з холодною піною смачного пива. Святкувалося.

Другого дня вібулася цікава виставка робіт Софії Зєлик. Вона представляла свої писанки і кераміку з розписами. На спортивних майданчиках одні грали у відбиванку, інші в гокей. Діти будували казкові вежі з піску, а багато людей обпалювали свої тіла на сонці або купалися в басейні.

А я вів розмову з **Ромою Лісович**. Касир Українського Народного Союзу розповідала про те, що УНСоюз як братська установа не має право фінансувати діяльність, у даному випадку, Союзівки, яка є збитковою. Наглядово органи держави визначили термін, впродож якого фінансовий стан Союзівки повинен покращитися.

Тому активно ведеться праця на оселі не тільки в розумінні ремонтних робіт, без яких навіть не можна мріяти про те, щоб залучити нових відвідувачів, але і створюються нові послуги. Для любителів піших прогулянок прокладено спеціяльні маршрути в гори, які оточують Союзівку. Ведуться переговори з кервництвом клюбу любителів їзди на гірських роверах. Плянується створення косметичного сальону. Вона додала, що заселення кімнат у порівнянні з минулим роком збільшилося на третину. „Всі ми працюємо на те, щоб зберегти Союзівку", – сказала вона.

Ми розмовляли, а навколо вирувало життя оселі. Тенісисти проводили свої змагання, а любителі прогулянок ходили лісовими стежками. А коли почало смеркати, до місця забави потягнулися вервечки людей.

У залі „Веселка" грала оркестра „Темпо", а на відкритій терасі – почергово гурт „Монтаж" та „Філядельфія фанк авторіті"

Моїми новими співрозмовниками була молода пара з четвертої хвилі – українець з Львівщини Ігор та його дружина естонка Гіія Гусаки, які живуть в США 10 років. Вони працють лікарями. Ігор Гусак – доктор наук, професор медичної школи, а також обіймає посаду віце-президента „eReserchTechnology, Inc." і є співредактором видання „Journal of Electrocardiology". Як зауважив Ігор, ініціятором поїздок на Союзівку частіше є Гіія.

– Ми їздимо сюди кожного року, я відчуваю тут добре енергетичне поле, – стверджує **Гіія**. Я люблю українські страви, особливо голубці, яких цього разу не вдалося покуштувати на Союзівці. Наші діти, Марія-Луїза та син Юрій, також приїздять на табірний збір кожного року. Цікавим є те, що кожного разу ще задовго до літнього сезону вони вкладають свої речі, що їм потрібні будуть на Союзівці. Мені подобається бувати серед українців, продовжує Гіія, я трохи розумію українську мову, але розмовляти важко.

Приклад моїх нових знайомих був приємним і обнадійливим. Можливо, це ще поодинокі випадки, коли представники нової хвилі емігрантів зуміли за доволі короткий час здобути такі великі успіхи, бути прихильними до громади і виховати у дітей зацікавлення українством.

Забава наближалася до кінця, все помітніше більшала кількість людей на терасі. Традиційно на завершення забави 5 липня оркестра грає коломийки. Вже багато літ ця непорушна традиція переходить від покоління до покоління. Та, на жаль, цього разу музиканти „Філядельфія фанк авторіті" не знали, як грати типову коломийку. Вони грали щось інше і казали „this is very close to the kolomyjka" (це подібне до коломийки), на що одна дівчина емоційно заперечувала: „Hey guys – this is a Ukrainian resort, you must play the kolomyjka!" (Гей, хлопці, це – українська оселя! Ви мусите грати коломийку!).

Софія Зєлик при виставці свого мистецтва.

В останній день святочного вікенду був виступ акторів театральної групи „Яра" під провідництвом Вірляни Ткач, які читали вірші українських поетів англійською мовою.

Готуючись до від'їзду, мені вдалося хоч трошки порозмовляти з господарем оселі Нестором Паславським. Добрий і щирий, небагатослівний пан Нестор сказав одне: „Ми працюємо, щоб людям було у нас зручно, ми хочемо, щоб громада повірила нам, і зробимо все можливе для того, щоб Союзівка залишалася нашою назавжди".

Закінчувалися „довгі вільні дні", треба було повертатися додому. Працівники адміністрації Соня Семанишин, Леся Гуран та Люба Яблонська, втомлені, але завжди привітні, прощаючись з відвідувачами, запрошували всіх приїжджати сюди і на наступні вільні дні.

Пожертви на Фонд Відродження Союзівки можна висилати на: Ukrainian National Foundation, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054, Attn: Soyuzivka Renaissance Fund. Суму пожертви на „Ukrainian National Foundation" можна відтягнути від державного податку.

*Фото: **В. Лопух***

Рома Гайда, дружина д-ра Ігоря Гайди,
з учасниками пластового табору „Пташата".

В маленькій крамничці на оселі.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

На вишитому рушникові цвіте до матері любов...

Співає „Українська родина“

НЬЮ-ЙОРК. – Готуючись до Дня матері, союзянки з 1-го і 127-го відділів СУА зібралися в Центрі УККА „Українська світлиця“, щоб порадитися, як відзначити це свято громадою. Ініціяторки і організаторки обох відділів об'єднали свої зусилля, і 10 травня прикрашена конференційна заля УККА перетворилась на „Мамину світлицю“. Образ Божої Матері був прикрашений рушниками, барвисті рушники як символ материнського благословення і яскраві соняшники на стінах нагадували всім сонячне тепло маминого дому. Яскравими барвами вигравали виставки вишивок Марії Польної і декоративних робіт Вероніки Канінської (обидві – з 127-го відділу СУА). На протилежній стінці – цікаві художні речі (акварель, олія, графіка) вихованок Арт-студії, якою керує член Спілки художників України Василь Барабаш.

Голова 127-го відділу СУА Оксана Лиховид відкрила свято рядками поезії Кобзаря: „У нашім раї на землі нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим...“, після чого надала слово о. Маріо Дацишину з католицької церкви св. Юра, який попросив присутніх до молитви.

Серед почесних гостей були голова СУА Ірена Куровицька, головна редакторка журналу „Наше життя“ Ірена Чабан, голова Окружної управи СУА Надія Савчук, о. Маріо Дацишин, отець-диякон Юрій Малаховський з Асторії, Лідія Маґун – почесна членкиня СУА, гостя з України, солістка Київського фолкльорного ансамблю „Дивоцвіт“ Клавдія Канінська.

Програму продовжила голова 1-го відділу Ольга Дейнеко. Її доповідь „Молитва до Матері“ пролунала як поетична ода і натхненний гимн материнській любові, а також героїчному подвигові українських матерів, що стали прикладом самопожертви в ім'я свободи рідного народу.

Мистецька програма розпочалась виступами дітей. Піснями про маму привітала юна солістка Христинка Махно свою маму, членку 127-го відділу Світлану Махно, і бабусю, членку 1-го відділу Марію Лихач. Свою бабусю, почесну голову 1-го відділу Лідію Маґун привітали онуки Адя і Максимко Маґуни виконанням на фортепіяно українських пісень.

Пісню „Молитва до Діви Марії“ (вірші і музика Оксани Лиховид) виконала солістка Вероніка Канінська, а Стефанія Лопух проспівала драматичну народну пісню „Проводжала мати сина під Крути до бою“.

Ведуча Віра Павлишин, а також наймолодші учасники ансамблю „Українська родина“ Наталка і Надійка Павлишини та Христинка Махно продеклямували вірш „Мама дорогенька“, після чого сестрички Павлишини проспівали пісню „Мамині казки“.

Солістка ансамблю „Українська родина“ Лариса Гулович виконала пісню А. Горчинського „Росте черешня в мами на городі“, а учасниця ансамблю Марічка Кучко подарувала присутнім „Пісню про маму“ молодої київської авторки Лесі Горової.

Музичну несподіванку подарував присутнім виконавець на народних інструментах з власної колекції Павло Данилів – у його руках чудодійні інструменти кукали зозулькою, тьохкали соловейком, цвіріньkали і щебетали, а веселі коломийки в супроводі дримби викликали у гостей щирі оплески.

Наступною несподіванкою було виконання відомої сцени „Дует Одарки і Карася“ з опери Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм“, з участю співаків-аматорів Клавдії Канінської і Володимира Сидора.

Зворушливим епізодом програми стало віршоване привітання дітей, які винесли кошики живих квітів під ліричну мелодію пісні „Чорнобривці“ і подарували всім жінкам по квітці.

Чоловічий квартет ансамблю „Українська родина“ – Володимир Лихач, Ігор Павлишин, Володимир Сидор і Павло Данилів – виконали відому „Пісню про рушник“ Платона Майбороди на вірші „Виший ми, мамо, сорочку“. На завершення виступу ансамбль у повному складі виконав українську жартівливу пісню „Посилала мене мати“.

Заключним акордом свята стало спільне виконання союзянками 1-го і 127-го відділів СУА разом з усіма присутніми гостями під орудою Стефанії Лопух українських народних пісень „Чорноморець“ і „Тече річка невеличка“, а також „Многая літа“ для всіх матерів і бабусь.

Святкове частування підготували союзянки обидвох відділів – Ірена Старосольська, Слава Герльовська, Надія Хоменко, Параскевія Сусь, Стефанія Семущак, Ганна Сєрант і Стефанія Лопух. Почесна членка СУА Леся Гой відповідала за касу при вході і дарувала гостям на згадку про свято кольорові листівки мисткині Ярослави Геруляк. Заступниця голови 127-го відділу Леся Прадивус разом з Ольгою Дейнеко напередодні прикрасили залю вишитими рушниками.

Після завершення мистецької програми голова СУА Ірена Куровицька у заключному слові дала високу оцінку громадській імпрезі, підготованій і проведеній зусиллями двох відділів СУА і громадського Центру УККА. Голова Окружної управи СУА Надія Савчук висловила обом відділам щиру подяку за насолоду від цього поетично-пісенного свята.

Отець диякон Юрій Малаховський пригадав присутнім на святі про тих стареньких і немічних мам, які нині перебувають у старечих домах наодинці з самотністю і хворобами, закликав провідати самотніх і недужих, уділити їм частку свого душевного тепла.

Оксана Лиховид

Гості свята (перший ряд зліва): Надія Савчук, Ірина Куровицька, Ірена Чабан; (другий ряд): Оксана Лиховид і Ольга Дейнеко.

26-ий з'їзд Головної управи „Самопоміч“

НЬЮ-ЙОРК. – 31 травня відбувся 26-ий загальний з'їзд Головної управи „Самопоміч“ Об'єднання українців в Америці (ОУА). Голова Головної управи Богдан Михайлів відкрив з'їзд і привітав присутніх – пароха Української католицької церкви св. Юра о. Филипа Сандрика, представників українських організацій, зокрема представника Кредитової кооперативи „Самопоміч“ Ярослава Оберишина, голову Світової управи СУМ, який є одночасно і головою відділу ОУА у Філядельфії, Юрія Наконечного, представницю від СУА – голову 83-го Відділу СУА Стефанію Косович та делеґатів з різних відділів.

За Головну управу звітували Б. Михайлів, секретарка Н. Савчук, референт фінансів В. Саф'ян та адміністратор будинку Головної управи О. Лопатинський. Звітуючи, голова сказав, що кооперативний рух процвітає, а кооперативні ідеї почали вже вкорінюватися і в Україні. Рівнож голова повідомив про успішний аудит „IRS“ (податкова служба) організації за 2000 рік, закликав відділи до тіснішої співпраці з місцевими кооперативами.

Від інших відділів управи звітували делеґати з Філядельфії, Нью-Йорку, Джерзі-Сити, Ньюарку. За неприсутніх представників Дітройту, Пасейку, на підставі переданих інформацій, звітував Б. Михайлів. Після звітів Головної управи, Головної контрольної комісії і Головного товариського суду відбулася дискусія над звітами та запити про актуальні справи сьогодення і пляни на майбутнє.

На пропозицію Номінаційної комісії під головуванням С. Косович обрано нову управу, яку очолив Богдан Михайлів.

Голова з'їзду Юрій Наконечний привітав новообрану управу та попросив до слова переобраного голову Богдана Михайліва, який пообіцяв наполегливо виконувати покладені на нього обов'язки голови.

Дарія Дроздовська

Поміч іншим – найкраща і безперервна праця

НЬЮ-ЙОРК. – Так судила доля, що тепер я – найближча сусіда домівки славної „Самопомочі", і кожного разу, як проходжу вулицею в буденних справах до церкви чи до НТШ, минаю цю домівку, відому усім українцям Нью-Йорку.

На її віконних шибках можна вичитати не тільки оголошення щодо усіх можливих імпрез і прогулянок, що їх влаштовують невтомні члени Т-ва „Самопоміч", але також щодо інших українських імпрез Нью-Йорку чи околиць. Це місце, куди заходять як новоприбулі до США, так і „старі" мешканці Нью-Йорку – з різних-пре-різних причин, але, зазвичай, шукаючи помочі. Тут питають і за мешканнями, і за працею, тут шукають поради у різних життєвих ускладненнях, хворобі, самотності чи просто „загубленості" у великому місті. І знаходять, бо ж при двох столах сидять члени, вони ж і працівники „Самопомочі", і стараються усім, що шукають допомоги, надати її. Зокрема охоче і вміло цю допомогу надають Оксана Лопатинська і Ірена Рабчук-Д'Алесіо, яка взяла на себе завдання опікуватися хворими і старими членами нашої громади, що перебувають або в лікарні, або у старечих домах. Завжди готові до цієї добровільної праці члени управи Товариства „Самопоміч" на чолі з головою Наталією Думою. Вони не тільки сходяться періодично, щоб обговорити конкретні потреби помочі та організацію прогулянок над море, на „Союзівку" чи до касина, які є такою потрібною розривкою для усіх цих старших осіб, що уже не працюють і нерідко через самітнє перебування в чотирьох стінах зазнають психічної нерівноваги. Вони шукають товариства, передусім українського, і знаходять його саме у „Самопомочі", де відбуваються, поруч із прогулянками цікаві доповіді, гра в „бінґо" та інші так потрібні у старшому віці розваги. Ось в цьому й полягає суть Товариства „Самопоміч", що випливає з самої назви.

Члени управи Товариства „Самопоміч" (сидять зліва): Д. Дроздовська, І. Д. Алесіо, С. Косович, Н. Дума, голова; (стоять): П. Світницький, М. Шепарович, О. Лопатинська, Ю. Костів, Н. Савчук.

Це важливе незамінне служіння громаді Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч" проводить вже від 1947 року, коли „Самопоміч", започаткувала цю гуманну діяльність за ініціятивою декількох наших новоприбулих громадян із Петром Андрусівим у проводі розбудувавши її відтак у централю та філії. Два ювілейні альманахи – до 10-річчя та 25-річчя „Самопомочі", які я отримала в домівці об'єднання, віддзеркалюють активну і багатогранну діяльність минулих років та переконують в доцільності такої організації. Невдовзі після початкового успіху об'єднання у Нью-Йорку наші новоприбулі пішли такими слідами в усіх скупченнях української громади. Отож постали відділи „Самопомочі" у Філядельфії, Чикаго, Дітройті, Трентоні, Елизабеті, Сиракюзах, Пасейку, Гартфорді, Честері.

З часом, з ціллю самодопомоги, почали поставати кредитові кооперативи, які мали аналогічне завдання нести поміч своїм землякам. Який багатий зміст праці цієї „Самопомочі" та яка безкінечна черга осіб від 1947 року до сьогодні помагає і шукає помочі у тому об'єднанні! „Самопоміч" стала вже справжнім символом – добрим символом взаємної помочі, спільної праці і спільного відпочинку.

В останніх роках до вже традиційних способів допомогової праці Об'єднання „Самопоміч" долучилася вкрай насущна допомога „четвертій хвилі" еміґрантів, що в останніх роках припливає постійно до США. В шуканні праці і житла, у мовній проблемі, у банках „Самопомочі" нових еміґрантів чекає дружня рука. Також Товариство „Самопоміч" в Нью-Йорку має під своєю опікою суботню українську школу і садочок, співпрацює з молодечими організаціями.

Коли недавно отримала я запрошення прийти у „Самопоміч" на засідання, то зробила це не з журналістичного обов'язку, але з приємности. Бо слухати звіти про виконане і про нові пляни, бачити гурт людей старшого віку, що не сидить вдома, а жваво старається допомогти таким, як вони, і усім іншим – це справжнє джерело оптимізму, добра і потреби. Коли збираю теперішніх членів для світлини, вони сідають під стіною, на якій рядком висять портрети попередніх голів. Безконечний ланцюг доброго діла не переривається.

О. Кузьмович

Управа УСЦАК обговорила наступні пляни

ІСТ-ГАНОВЕР, Н. Дж. – В готелі „Рамада" 26 червня відбулися перші ділові сходини управи УСЦАК, після недавніх загальних зборів. Звітні наради відкрив голова Мирон Стебельський. Управа затвердила три важливі турніри, що відбудуться в липні: 4:6 липня – тенісові змагання на першість УСЦАК-Схід на Союзівці (господар – Карпатський Лещетарський Клюб); 19–20 липня – футбольні змагання УСЦАК-Схід на „Верховині" (організовує УСВТ „Чорноморська Січ"); 26–27 липня – футбольний турнір СК СУМ „Крилаті" під патронатом УСЦАК на оселі СУМ в Еленвіл, Н. Й.

Відбулося жваве обговорення плянів діяльности поодиноких ланкових. Плян ланкового футболу Євгена Чижовича (подав його пресовий референт Омелян Твардовський) включав турнір за Чашу Великих Озер, як першенство УСЦАК-Захід, турнір на „Верховині", як першенство УСЦАК-Схід. Фінал за офіційний чемпіонат УСЦАК-2003 ланковий футболу Є. Чижович запропонував провести на День праці. День і місце змагань ланковий узгіднить з провідниками згаданих турнірів. Є. Чижович запропонував, щоб цей час фінальних змагань чемпіонату УСЦАК став традиційним. Не менш цікавою і вельми доброю новиною для присутніх був плян нового ланкового відбиванки Ореста Федаша. Йдеться про відновлення відбиванкових ланок при наших спортових осередках, щоб можна було відновити традиції УСЦАК в цьому виді спорту. При тісній співпраці поодиноких наших спортових осередків треба реактивізувати відбиванкарів-ветеранів, притягнути з чужих клюбів українських відбиванкарів, активізувати новоприбулих з України і взятися до праці з юнацтвом, в чому особливо можуть стати в пригоді Спортова школа „Ч. Січ" та спортові табори молодечих організацій. Новий ланковий – в минулому один з чолових змагунів дружини „Ч. Січ" – вже розпочав свою працю в цьому напрямі.

Присутній співланковий шахів д-р Орест Попович, від себе і о. М. Процика, подав стан українських шахових кадрів, між якими немає молодого доросту і це не додає оптимізму. Згідно з ротаційною системою, черговим господарем шахового чемпіонату УСЦАК повинен бути УСО „Тризуб", Філядельфія. В невдовзі будуть проведені в цій справі консультації. Турнір має відбутися в жовтні. Нового ланкового лещетарства – Ерка Палидовича заступав уповноважений ним О. Федаш. Він подав присутнім добру новину про плян нового ланкового лещетарства, відновлення лещетарських першостей УСЦАК, що мають відбутися в черговому зимовому сезоні на лещетарських теренах в Гантері, Н. Й. Ланковий тенісу, що проводить черговий тенісовий табір, не зміг бути присутнім, але повідомив листовно про підготування першенств турнірів УСЦАК-Схід і УСЦАК на кортах Союзівки. Марійка Бокало – ланкова плавання – вже розпочала підготування до чергових плавацьких першостей, що традиційно відбудуться в басейні Союзівки на День праці.

Заступник голови Іриней Ісаїв поінформував присутніх про розпочаті заходи з відновлення Українських спортових ігор молоді. Голова УСЦАК М. Стебельський розповів про ділову телефонічну розмову з третім заступником К. Чолієм (він же – голова місцевого СТ „Україна", Торонто), в якій виринула пропозиція провести чергові загальні збори УСЦАК в 2005 році, в Торонто. Саме в цьому році СТ „Україна", Торонто, буде господарем футбольного турніру за Кубок Великих Озер. З тієї нагоди СТ „Україна" могла б стати господарем теж святкових урочистостей – 50-річчя УСЦАК в місті, де народилася ця спортова інституція в 1955 році. Учасники нарад прихильно прийняли цю пропозицію.

На пропозицію заступника голови І. Ісаєва учасники одноголосно підтримали кооптацію до управи УСЦАК молодого спортового діяча УСК „Львів", Клівленд, Левка Голубця.

Омелян Твардовський

Kobzar Society
Connect The People Empower A Nation
P.O. Box 37 • Lehighton Pennsylvania • 18235 USA

LIST # 5 OF SPONSORS (USA) AND EDUCATIONAL INSTITUTIONS IN UKRAINE TO WHICH COMPUTERS WILL BE DELIVERED. THE PENTIUM COMPUTERS ARE IN GOOD OPERATING CONDITION, EACH COMPRIZING A PROCESSOR, MONITOR, KEYBOARD, MOUSE AND CABLES. THE COMPUTERS ARE PROVIDED FREE OF CHARGE AS HUMANITARIAN AID BY KOBZAR SOCIETY, LTD., USA.. APRIL 12, 2003.

DESIGNATED INSTITUTION	LOCATION	SPONSOR(S)	Q
SCHOOL-INTERNAT NO 3	DNIPROPETROVSK OBLAST, CITY OF KRYVYJ RIH-INHOLETS	IHOR PUHACZ	1
SCHOOL INTERNAT NUMBER 7	AR KRYM CITY OF SEVASTOPOL	OLENA BOYKO TIDEWATER UKRAINIAN CULTURAL ASSOC.	2
KINDERGARTENOF SISTERS SLUZHEBNYTS	LVIV OBLAST TOWN OF ZHOWKWA	MARTA PISETSKA-FARLEY	1
LIBRARY FOR ADULTS	LVIV OBLAST, TOWN OF BRODY	OLHA POL-BRODY	1
ACADEMY OF VETERYNARY MEDICINE	CITY OF LVIV	DARIA AND OREST TEMNYCKY	4
OLEKSA NAVAKIVSKYJ NATIONAL MUSEUM	CITY OF LVIV	DARIA AND OREST TEMNYCKY	1
SECONDARY SCHOOL	LVIV OBLAST VILLAGE OF TOPORIV	STEFAN SZYSZKA	3
VASYL STUS SECONDARY SCHOOL NO. 76	CITY OF LVIV	KARL SKUTSKI	1
PRIMARY SCHOOL LIBRARY	TERNOPIL OBLAST, VILLAGE OF TROSTIANETS	JAROSLAW LYKTEY FAMILY IN MEMORY OF MYCHAJLO AND TEKLA LYKTEY	1
SCHOOL FOR LEVELS I-II	IVANO-FRANKIVSK OBLAST VILLAGE OF KRYCZKA	STEFA BALAHUTRAK IN MEMORY OF PETRO BALAHUTRAK	1
INSTYTUTE FOR ECOLOGICAL STUDIES OF CARPATHIAN MOUNTAINS	CITY OF LVIV	DR. YURI RIPECKYJ	1
IVAN FRANKO SECONDARY SCHOOL	CITY OF TERNOPIL	EVHEN BACHYNSKY	2
VILLAGE SCHOOL/RADA	IVANO-FRANKIVSK OBLAST VIL. OFKOLOKOMYN	DR. JOHN AND NONA KARK	1
SECONDARY SCHOOL	POLTAVA OBLAST VILLAGE OF STARO-OVRAMIVKA	IVAN DANYLENKO	2
SECONDARY SCHOOL OF I-III LEVELS NO. 3	KYIV OBLAST CITY OF BROVARY	LIFE IN GRACE CHURCH, BROVARY	4
SECONDARY SCHOOL OF I-III LEVELS NO. 1	KYIV OBLAST CITY OF BROVARY	LIFE IN GRACE CHURCH, BROVARY	4

THIS LIST # **5** HAS BEEN APPROVED BY AUTHORITIES OF UKRAINE FOR DUTY-FREE AND TAX-FREE IMPORTATION. TO DATE, KOBZAR SOCIETY (A TAX-EXEMPT COPORATION IN USA), WITH SUPPORT OF ROTARY CLUBS IN USA AND UKRAINE AND ROTARY INTERNATIONAL AND SPONSORSHIPS OF MANY INDIVIDUALS AND ORGANIZATIONS, HAS DELIVERED HUNDREDS OF COMPUTERS TO SCHOOLS, LIBRARIES, MUSEUMS, HOSPITALS AND UNIVERSITIES THROUGHOUT UKRAINE. HUNDREDS MORE REQUESTS HAVE COME IN. **THE NEXT SHIPPING LIST IS NOW BEIING COMPILED. TAX-DEDUCTIBLE DONATIONS ($200 PER COMPUTER)** EMBODIES MANY BENEFITS FOR BOTH, THE SPONSOR AND THE CHILDREN OF UKRAINE. TO PARTICIPATE, SIMPLY SEND CHECK (WITH NAME AND ADDRESS OF THE INSTITUTION) TO: "KOBZAR SOCIETY, LTD.," PO BOX 37, LEHIGHTON, PA 18235. TEL: 1-610-377-3383. THE CHILDREN OF UKRAINE THANK YOU. VISIT OUR WEB SITE AT WWW.KOBZARSOCIETY.ORG.

LIST # 6 OF SPONSORS (USA) AND EDUCATIONAL INSTITUTIONS IN UKRAINE TO WHICH COMPUTERS WILL BE DELIVERED. THE PENTIUM COMPUTERS ARE IN GOOD OPERATING CONDITION, EACH COMPRIZING A PROCESSOR, MONITOR, KEYBOARD, MOUSE AND CABLES. THE COMPUTERS ARE PROVIDED FREE OF CHARGE AS HUMANITARIAN AID BY KOBZAR SOCIETY, LTD., USA.. APRIL 12, 2003.

DESIGNATED INSTITUTION	LOCATION	SPONSOR(S)	Q
SCHOOL LIBRARY OF ST. BASIL THE GREAT	TERNOPIL OBLAST, VILLAGE OF MUZHYLIV	DR. WASYL WM. SALAK	1
PRIMARY SCHOOL	LVIV OBLAST VILLAGE OF ZABOLOTIVTSI	MARIA TYMIAK	2
CHRISTIAN CHARITABLE FOUNDATION "SOLIDARNIST"	IVANO-FRANKIVSK OBLAST, CITY OF IVANO-FRANKIVSK	KOBZAR SOCIETY	2
NEW COMPUTER LEARNING CENTER TO BE ESTABLISHED IN SCHOOL-INTERNAT FOR DISADVANTAGED AND CRIPPLED CHILDREN	LVIV OBLAST TOWN OF BORYSLAW	ROTARY CLUB OF LEHIGHTON, PA, CHRISTINE MATIRKO, O.J. HANAS FAMILY, IHOR STRUTYNSKY, NATALIA SLUSAR, 1ST SECURITY BANK CHICAGO, ILL, SELFRELIANCE PHILADELPHIA, PA, SELFRELIANCE CLIFTON, NJ.	10
SECONDARY SCHOOL OF I-II LEVELS NUMBER 1	ZAKARPATSKA OBLAST TOWN OF SWALIAWA	VERA POPOVYCH	4
SCONDARY SCHOOL OF I-II LEVELS	ZAKARPATSKA OBLAST VILLAGE OF HOLUBYNOYE	VERA POPOVYCH	7
CITY HOSPITAL #28 C/O CHERNOBYL PP DISASTER	CITY OF KYIV VUL BASTIONA, 2/1	KOBZAR SOCIETY	6
NOVOROSTILYSCHANSKA SECONDARY SCHOOL	LVIV OBLAST VIL. OF NOVI STRILYSCHA	OLHA LEBED-WINTER IN MEM. OF MYKOLA LEBED	1

THIS LIST # **5** HAS BEEN APPROVED BY AUTHORITIES OF UKRAINE FOR DUTY-FREE AND TAX-FREE IMPORTATION. TO DATE, KOBZAR SOCIETY (A TAX-EXEMPT COPORATION IN USA), WITH SUPPORT OF ROTARY CLUBS IN USA AND UKRAINE AND ROTARY INTERNATIONAL AND SPONSORSHIPS OF MANY INDIVIDUALS AND ORGANIZATIONS, HAS DELIVERED HUNDREDS OF COMPUTERS TO SCHOOLS, LIBRARIES, MUSEUMS, HOSPITALS AND UNIVERSITIES THROUGHOUT UKRAINE. HUNDREDS MORE REQUESTS HAVE COME IN. **THE NEXT SHIPPING LIST IS NOW BEIING COMPILED. TAX-DEDUCTIBLE DONATIONS ($200 PER COMPUTER)** EMBODIES MANY BENEFITS FOR BOTH, THE SPONSOR AND THE CHILDREN OF UKRAINE. TO PARTICIPATE, SIMPLY SEND CHECK (WITH NAME AND ADDRESS OF THE INSTITUTION) TO: "KOBZAR SOCIETY, LTD.," PO BOX 37, LEHIGHTON, PA 18235. TEL: 1-610-377-3383. THE CHILDREN OF UKRAINE THANK YOU. VISIT OUR WEB SITE AT WWW.KOBZARSOCIETY.ORG.

Комп'ютерна кляса для дітей-калік в Бориславі...

ЛІГАЙТОН, Па.– Клюб Ротарі в Лігайтоні, Пенсильванія, при співучасті Ротарі Інтернешенел та співпрацюючи з добродійно-благодійним товариством „Кобзар", координує і спонзорує заснування комп'ютерної кляси для дітей-калік, які вчаться в спеціяльній школі для дітей, хворих на поліомієліт і церебральний параліч в Бориславі, Львівської области. Ця комп'ютерна кляса буде розміщена в будинку спецшколи, де 10 комп'ютерів будуть улаштовані, щоб діти мали сталий та легкий доступ до комп'ютерної технології, яка зможе їм дати надію на краще життя і продуктивне майбутнє.

Щоб запевнити успіх цього проєкту в Бориславі, Ротарі-клюб „Ратуша-Львів" допоможе полагодити справи місцевого характеру.

Добродійно-благодійне товариство „Кобзар", як частину довготривалої програми, тепер пересилає ще 61 комп'ютер до культурно-освітніх установ в Україні. Пересилкові листи число 5 і 6, які були підтверджені українським урядом на імпортування комп'ютерів в Україну без оплати мита, є оголошені в цьому числі „Свободи".

На списку ч. 6 записано 10 комп'ютерів, які призначені для спецшколи дітей-калік в Бориславі. Спонзорами цих комп'ютерів є клюб Ротарі в Лігайтоні, Христина Матірко, родина Ганас, Ігор Струтинський, Наталія Слюсар, банк „Певність" в Чикаґо, Іл., банк „Самопоміч" у Філядельфії, і банк „Самопоміч" в Кліфтоні, Н.Дж.

Організації чи особи, які хотіли б заснувати такі базовані на комп'ютерах благодійні проєкти в школах, музеях, лікарнях чи бібліотеках в Україні, чи прилучитися до їх спонзорування, повинні сконтактуватися з товариством „Кобзар", телефон: (610) 377-3383, або електронною поштою: ojhanas@ptd.net.

Орест Й. Ганас

...і новий освітній проєкт Фундації „Україна – США"

ВАШІНҐТОН. – 30 травня Фундація „Україна - США" представила „Click Ukraine" – ініціятиву в галузі інформаційних технологій, яка шукає можливости поєднати молодь України зі світом через комп'ютер. Спільними зусиллями Фундація „Україна – США", товариство „Кобзар", „Dan River Region Rotary Club" і „Capitol City Rotary Club" поширюватимуть технологічний розвиток в Україні шляхом постачання переобладнаних комп'ютерів до українських закладів освіти, заснування комп'ютерних центрів для молоді України, запровадження безкоштовних навчальних програм у галузі інформаційних технологій.

Першим етапом проєкту буде відсилання комп'ютерів до закладів освіти в Україні за допомогою товариства „Кобзар" – благодійної організації, яка діє в Лігайтоні, Пенсильванія. Від 2000 року за програмою „Комп'ютери для України" це товариство веде базу даних тих закладів освіти, які найбільше потребують комп'ютерів, включаючи школи, університети та бібліотеки.

Товариство вже зібрало понад 500 комп'ютерів, 200 з яких вже перевезено в Україну. У лютому 2003 року у Фундації відбулася зустріч з президентом товариства „Кобзар" Орестом Ганасом та віце-президентом Даніелем Кінґом, під час якої вони погодились брати в участь та повністю підтримувати проєкт „Click Ukraine".

Декілька американських Ротарі-клюбів обрали для себе „Click Ukraine" як міжнародний проєкт на цілий рік. Вони забезпечать певні початкові фонди для перших кроків у переобладнанні та перевезенні вживаних комп'ютерів та встановленні їх в комп'ютерних центрах. Ротарі-клюб має понад 350 філій у США та 9 в Україні. Добровольці клюбу викладатимуть інформаційні технології, створюватимуть та підтримуватимуть комп'ютерні центри і заохочуватимуть інших до праці. Фундація „Україна - США" очолить проєкт, забезпечить керування фінансами, маркетинґ, встановлення контактів та розподіл комп'ютерів. „Click Ukraine" користувати-меться широкою базою ресурсів та досвідом Програми партнерства громад, яка фінансується Аґентством США з міжнародного розвитку та втілюється Фундацією.

Працівники Фундації „Україна - США" відвідають міжнародну щорічну конференцію Товариства міст-побратимів у липні 2003 року, де представлять „Click Ukraine" численним представникам українських міст-побратимів.

Українські студенти Вадим Островський та Олеся Чорногуз, що навчаються у США та є практикантами Фундації, випрацювали проєкт і розпочали його втілювати навесні 2003 року. Фундація запрошує окремих осіб та організації приєднатися до проєкту „Click Ukraine" та допомогти поєднати молодь України зі світом.

Якщо ви хочете підтримати проєкт, присилайте чеки до Фундації „Україна - США" та напишіть на ньому „Click Ukraine". За докладнішою інформацією можна сконтактуватися з Вадимом Островським, його електронна адреса: vostrovs@averett.edu,чи подзвонити до фундації: (202)-347-4264.

Електронна адреса фундації: miriam@usukraine.org

Міріям Бейтс

Завершився навчальний рік

Символічну естафету – „шкільний дзвінок" – Володимир Гунько передав майбутній першоклясниці Тетяні Куцап

ПАСЕЙК, Н.Дж. – В Школі українознавства при парафії св. Миколая успішно завершився навчальний рік, який був знаменний особливою подією – адже цього року „Рідна школа" відмінно дебютувала матуральною 11-ою клясою після чотирирічної перерви. За останні роки „Рідна школа" відродилася, зросла чисельно студентами та вчителями. Тепер тут навчається 110 учнів, є всі кляси, починаючи з найбільш чисельної наймолодшої групи – садочка. Отже, є добрі перспективи на майбутність.

Всі учителі – професіонали, які закінчили педагогічні інститути в Україні, і тепер щедро віддають свій час, знання і вміння вихованню української молоді в Америці. Подякою для усього педагогічного колективу „Рідної школи" були слова матурантки 2003 року Ніни Целюх: „Вельмишановні вчителі й наставники Володимир Кривоніс, Стефанія Квасовська, Оксана Булах, Юрій Яцикевич, Надія Архипова! Сердечно дякуємо Вам за те, що Ви присвятили свій час і передали нам свої знання і любов до нашої рідної України! Ми завжди пам'ятаємо нашу українську школу."

Оксана Булах

Випускники школи (зліва): Олекса Касанова, Ніна Целюх, Наталя Чучвара, Володимир Гунько, Оксана Палюх.

ЧИСЛОВЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ПРО РУХ ЧЛЕНСТВА УНСоюзу
КВІТЕНЬ 2003 р.

	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Активні члени3/2003	6,124	12,560	2,787	21,471
Неактивні члени 3/2003	7,612	16,284	0	23,896
Всі члени 3/2003	13,736	28,844	2,787	45,367
Активне членство				
Приріст у 4/2003				
Нові члени	10	15	0	25
Нові УЛ	1	1	0	2
Прийняті наново	9	9	4	22
Разом	**20**	**25**	**4**	**49**
Убуток 4/2003				
Померли	0	23	0	23
Вибрали гроші	3	5	0	8
Відійшли з дозрілими вивін. грамотами	11	8	0	19
Виплатили вповні вкладки забезпечення	8	19	0	27
Відійшли на част. випл. забезпечення	0	0	0	0
Відійшли на безпл. продовж. забезпечення	15	29	0	44
Вигасло забезпечення (активні)	16	7	24	47
Кінчилось забезпечення	2	4	8	14
Разом	**55**	**95**	**32**	**182**
Всі активні члени 4/2003	6,089	12,490	2,759	21,338
Неактивне членство				
Приріст у 4/2003				
Виплачене забезпечення	8	19	0	27
Відійшли на частинно виплачене забезпечен.	0	0	0	0
Вигасло продовж. безплатне забезпечення	15	29	0	44
Разом	**23**	**48**	**0**	**71**
Убуток у 4/2003				
* Померли	7	34	0	41
* Вибрали готівку	6	14	0	20
Дозрілі вивін. гр. неповної виплати	4	3	0	7
Повернені в активні	9	9	0	18
Вигасло забезпечення (неактиквні)	1	5	0	6
Разом	**27**	**65**	**0**	**92**
Всі неактивні члени 4/2003	7,608	16,267	0	23,875
РАЗОМ УСІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ 4/2003	**13,697**	**28,757**	**2,759**	**45,213**

(* Виплачені і частинно виплачені грамоти)

УКРАЇНА І СВІТ

Львівський острівець духовної освіти

Р. Л. Хомяк

ЛЬВІВ. – Український Католицький університет в Україні є! В червні його перші випускники одержали дипломи.

Це значуща подія, бо досі на цілому одинадцяти-поясному часовому просторі колишнього Совєтського Союзу УКУ у Львові – перший католицький університет. Але для українців, зокрема галичан, важливіше те, що поява Українського Католицького університету – це успішне завершення столітніх старань. Усі ці десятиліття прерізні уряди, які діяли в Україні, на такий університет не давали згоди.

Митрополит Андрей Шептицький прийшов на львівський престіл на початку XX сторіччя і почав уживати заходів для створення вищого навчального закладу – такого, який діяв, наприклад, у недалекому від Львова польському Люблині. Не вийшло. Українці любили „свою" Габсбурзьку монархію, і Габсбурґи любили „своїх" русинів, але – як це буває в усіх імперіях – вони мусіли рахуватись і з поглядами „своїх" поляків. У висліді невпинних старань Митрополита Шептицького, з його шляхетським польським корінням („онук Фредри" – пояснювала екскурсовод туристам з Польщі біля саркофаґа цього українського ієрарха, як в Англії сказати б „онук Шекспіра" або „онук Ґете" в Німеччині) вдалося відкрити Богословську академію, як суроґат університету. Ректором Митрополит назначив отця Йосипа Сліпого. Це було 1929 року, а через 15 років вже не було і суроґату університету. Католицький університет, як і Українська Католицька Церква, не вписувались в пляни російської імперії у її новій формі Совєтського Союзу.

Щойно після того, як українці перебрали керівництво над своєю територією, точніше, через три роки після того, Львівська Богословська академія – вища школа Митрополита Шептицького і ректора Сліпого – знову з'явилась у місті свого народження. Правда, не у своїх колишніх приміщеннях, а в утримуваній по-совєтськи (читай, запущеній і зруйнованій) колишній середній школі. Не знаю, чи ще живе колишній директор цієї школи, але якщо б вона чи він зайшов до приміщень, скажемо, 2000 року, не впізнали б нічого. Це вже був кампус малого коледжу західнього типу, де здобували знання серйозні молоді люди різних віросповідувань, половина з них жінки. І вони прийшли туди за знаннями, а не за дипломами, як це водиться у більшості вищих навчальних закладів України. Тоді ще дипломи, які одержували випускники Львівської Богословської академії (ЛБА), не були визнані в Україні. Тут це довготривала бюрократична процедура, хоч і повністю акредитовані університети випускають висококваліфікованих спеціялістів разом з невігласами, яких батьки різними способами купили „дитині" диплом. (Київська журналістка Клара Ґудзик припускає, що співвідношення між одними і другими становить 1 до 9, причому невігласів – 9.)

Таким чином, спадкоємці Митрополита Шептицького і Патріярха Сліпого відтворили у Львові острів нормальної, сучасної вищої освіти, причому без використання бюджетних коштів (з яких уряд менш-більш покриває заробітні платні для учителів, пожежників, лікарів, вояків і пенсії для пенсіонерів). Першим ректором відродженої Богословської академії став о. Михайло Димид, а викладчами – науковці з України і з різних частин світу. Дипломи ЛБА дістали міжнародне визнання Конґреґації католицької освіти. Матеріяльну підтримку надає Українська Католицька освітня фундація в Чикаґо і установи та особи по цілому світі, зацікавлені в існуванні цього закладу.

У ювілейному 2000 році цей український навчальний заклад – тепер уже під керівництвом нашого американця і гарвардського доктора наук, о. Бориса Гудзяка – пішов на старт, який можна хіба порівняти з рухом української космічної ракети-носія: придбав землю і недобудовані приміщення, які 20 років тому мали містити Львівський обласний комітет Компартії України – тієї партії яка стільки труду витратила на боротьбу з Українською Католицькою Церквою і її інтелектуальними заходами. Через рік Папа Іван Павло II відвідав Львів, історична візита включала благословення майбутнього університетського містечка. Ще через рік в центрі міста, біля Опери, відбулась церемонія відкриття Українського Католицького університету. Міністерство освіти і науки України схвалило створення такого університету. (Це, до речі, сталось 100 років після того, як Єпископ Андрей Шептицький став Львівським Митрополитом.) А в червні цього року 64 випускники, з них 34 жінки, одержали вже визнані в Україні університетські дипломи.

День перед виспуском вони, в університетських тоґах, пішли вулицями Львова, зупиняючись біля пам'ятника Шевченкові, біля будинків академії, де ректором був о. Сліпий, і закінчили свій хід у крипті собору св. Юра, де поховані їхні духовні батьки: Митрополит Андрей і Патріярхи Йосиф та Мирослав Іван Любачівський.

Український Католицький університет у Львові – це щось більше, ніж вищий навчальний заклад. При ньому діє Інститут історії Церкви, який за суворими науковими нормами збирає свідчення про підпільну Українську Католицьку Церкву; діє Інститут для духовної підтримки осіб з особливими потребами (неповносправних), і українська філія міжнародної мережі „Віра і Світло" – спільнот для розумово неповносправних, і навчально-реабілітаційний центр. На конференціях в УКУ можна зустріти людей з Дніпропетровська і Донецька, з країн Европи і Північної Америки. А з університетського видавництва виходять не тільки серйозні наукові праці, але й підручники і навіть сучасний латино-український словник, упорядкований викладачами УКУ.

Солідні американські кампуси мають репрезентативні резиденції для своїх президентів („president's house"). Тепер УКУ також має таку резиденцію, хоч вона не є, як кажуть в Україні, „на балансі" університету. Ректор Гудзяк, за кошти своєї родини, придбав запущену львівську віллу, побудовану на початку минулого століття біля Стрийського парку і реставрував її. В ній навіть є каплиця, запроєктована вашінґтонським архітектором Ларисою Курилас, приміщення для гостей університету і залі, де ректор може запрошувати на дискусії високих посадовців світської і церковної сфер. І не тільки. Там також бувають діти зі спільноти „Віра і Світло". Сам отець-ректор користується тільки малою частиною цієї репрезентативної резиденції, бо він з ранку до вечора перебуває в університеті.

Розбудова УКУ забере ще чимало часу (і грошей). Але університет діє; в ньому весь час щось цікавого діється. Цей унікальний освітній острів у Львові, як і острів Мангетен в Нью-Йорку, весь час поширює свою територію, при матеріяльній підтримці своїх друзів по всьому світі.

Літак Ан-124: ще одна конкуренція з Росією

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Засоби масової інформації світу повідомили про те, що на зустрічі міністрів оборони країн НАТО в Брюселі вирішено узяти український літак Ан-124 „Руслан" як основну машину для перевезення мобільних збройних сил („Свобода", ч. 25). 12 червня було підписано протокол про намір використання цього літака до 2010 року, коли має з'явитися европейський відповідник американського літака С-17 – „Аеробус". За використання літаків НАТО заплатить мільярд долярів. Обговорюється можливість придбання уживаних літаків за 40-60 млн. долярів кожен. Остаточне рішення буде прийняте до березня 2004 року. Проте Україні радіти з цього рішення, вважає київський журнал „Кореспондент" ще передчасно. Конкурентом України у наданні НАТО літака Ан-124 стає Росія.

Тепер три держави мають літаки Ан-124, причому розподіл їх серед власників дуже нерівномірний. Росія має 15 діючих літаків, Україна – 6, ще дві машини є в Лібії. Звісно, лібійські літаки НАТО не візьме, але залишається Росія, яка має загалом 26 машин, але частина з них потребує ремонту.

Усі діючі Ан-124 належать комерційним структурам, які викупили їх у військових після розвалу СССР. Літак був створений у Києві, в конструкторському бюрі Олега Антонова, проте єдиним виробником цього літака стало російське підприємство – Ульянівський завод „Авіостар СП". У Києві усе обладнання для складання „Русланів" давно розібрали і відновити його неможливо. До того ж, колеса, різні вузли літаків, потрібні для їх обслуговування, Україна буде змушена купувати в Росії.

> Важкий транспортний літак Ан-124 „Руслан", створений в конструкторському бюрі ім. О. Антонова, вперше злетів 26 грудня 1982 року. Він має 4 двигуни, піднімає 150 тонн на висоту 12 км, розвиває швидкість 865 км/год. Шасі з 24 колес дозволяє злітати з земляного поля. Літак використовувався в операціях у Афганістані, Перській затоці, вивіз з Китаю збитий там американський розвідувальний літак. Ан-124 перебуває на озброєнні Росії.

Три авіокомпанії претендують на перевезення вантажів НАТО літаками Ан-124. Це - українські „Авіолінії Антонова", російські „Волга-Дніпро" та „Польот". Усі три тепер перевозять понад 90 відсотків ринку надважких і громіздких вантажів. НАТО ще не звернувся до жодної з цих компаній, але вони готуються обговорити пропозиції альянсу. Найбільші надії має „Волга-Дніпро", яка перевозить понад половину надважких вантажів світу і має дев'ять Ан-124 проти семи у „Польота" і шести – в Україні. Вона має також дві нові машини. „Авіолінії Антонова" посідають друге місце у світі з надважких перевезень. Але президент української авіокомпанії Анатолій Буланенко остерігається, чи не потраплять гроші НАТО до уряду України, де будуть розкрадені.

Не залишились осторонь цієї справи і військовики Росії. Міністер оборони Сергій Іванов ще в Брюселі заявив, що Москва і НАТО плянують підписати меморандум щодо використання військово-транспортної авіації у кризових ситуаціях. У Міністерстві оборони Росії стверджують, що такий документ вже підписано. Міністерство оборони України заявило, що не займається контрактом щодо Ан-124, бо не має таких машин. Усе ж попереднє рішення НАТО щодо Ан-124 значно посилило авторитет України у авіаційному світі і стало знаковим на шляху інтеґрації України до НАТО.

Л. Хмельковський

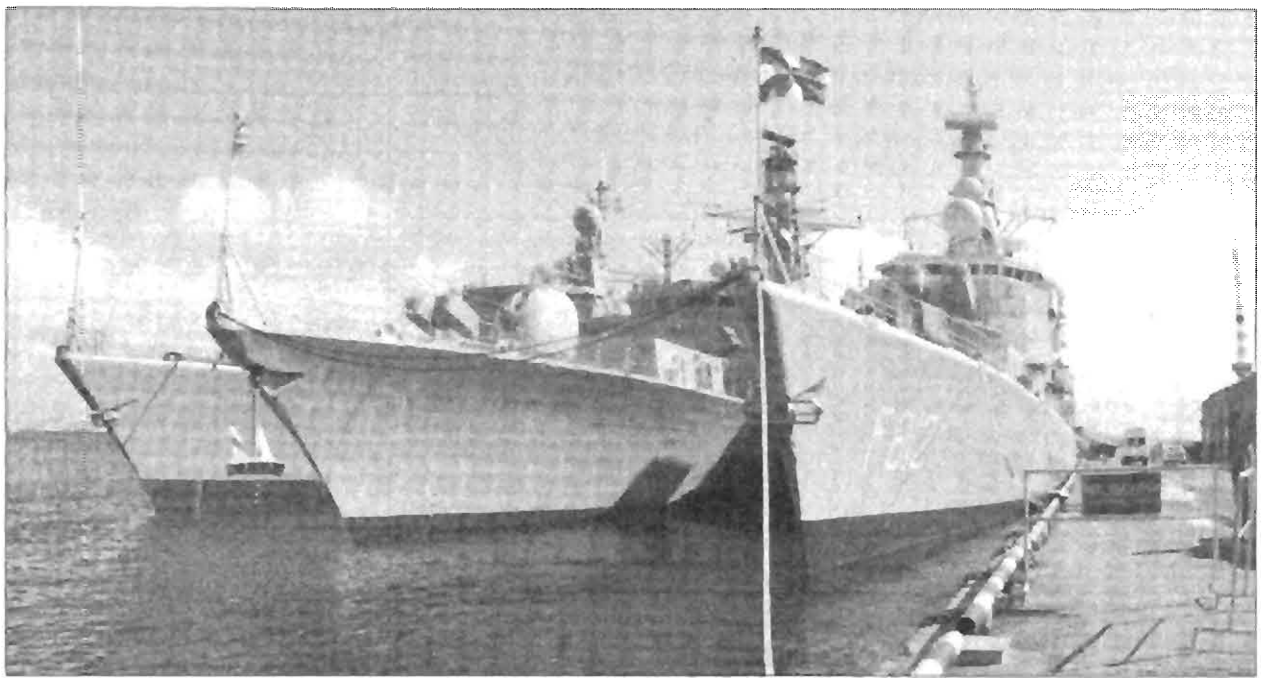
Міжнародні навчання НАТО в Україні

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Як уже повідомляла „Свобода" (ч. 26), на полігоні Чабанка, 20 кілометрів від Одеси, 27 червня почалися міжнародні навчання НАТО „Кооператив- партнер – 2003", в яких беруть участь понад 5000 військовослужбовців з 11 країн (Болгарія, Грузія, Греція, Італія, Румунія, США, Туреччина, Франція, Україна, Азербайджан і Хорватія) і сил НАТО, надводні кораблі і катери, підводні човни і допоміжні (43 одиниці), а також 20 літаків і вертолетів, до 515 чоловік морської піхоти. Крім того, до складу Об'єднаного оперативного штабу, що розташований на базі штабу Західньої військово-морської бази ВМС Збройних Сил України, в Одесі, входять представники НАТО і країн-партнерів загальною чисельністю понад 100 осіб. Темою навчання, що проходить за програмою „Партнерство в ім'я миру", є проведення миротворчої операції з врегулювання кризової ситуації, а метою – поліпшення взаємодії сил НАТО і країн-партнерів під час таких операцій. У ході навчань проводяться спільні морські, берегові й авіяційні дії.

Фото УНІАН

Вояк на міжнародних навчаннях НАТО

Кораблі країн - учасниць спільних навчань НАТО в Одесі

Висаджується турецький десант

МАНДРІВКА В ІСТОРІЮ МОВИ

Зупинки на шляху до єдности

Щоб продовжити нашу „мандрівку", спробуймо все ж відповісти, чому Іван Нечуй-Левицький був такий непримиренний щодо „галицизмів" в тодішній українській літературній мові, чому так затято боронив київсько-полтавську норму, вважаючи її вособленням мовної чистоти? Здається, що для письменника мало б бути природнішою річчю свідоме збагачування власних лексичних засобів, ніж обмеження їх звичним колом. А відповідь проста: великий письменник це чи пересічна людина – над ними в однаковій мірі тяжіє мовний світ, який ми переймаємо, як то кажуть, з молоком матері, в якому виростаємо, дорослісмо і який потім бережемо в пам'яті разом з найкращими, найдорожчими спогадами дитинства. Так було колись, так є сьогодні, і ніякий правопис не годен вдовольнити усіх нас водночас, ніякий словник не відтворить тих мовних перлів, котрі ми виносимо з краю свого народження. І коли ми бачимо, що щось загрожує близькому і любому нам слову, відразу настовбурчуємося, відразу готові йти в бій. Бо мова – істотна частина людської душі, а в цілому – частина душі народу, носій його самобутнього і неповторного світосприймання і світорозуміння.

Але супроти наших індивідуальних, льокальних, реґіональних мовних звичок стоїть течія всенародного життя, течія суспільного розвитку. Нечуй-Левицький не спромігся взяти до уваги обставини тодішнього суспільного розвитку і його прогресивні цілі – прогресивні в загальноукраїнському сенсі. Адже то були роки, коли перша російська революція 1905 року не лише винесла на поверхню соціяльні гасла, але й збудила національні почування пригнічених імперією народів. То був час, коли українство виходило на вищий рівень організованої боротьби: вже діяло „Братство тарасівців" у Харкові, вже розійшлася всією Україною брошура Миколи Міхновського „Самостійна Україна", вже Галичина залишила далеко позаду москвофільський етап, давши українській справі монолітний ряд корифеїв рідного слова – від Маркіяна Шашкевича і „Руської трійці" до Івана Франка. Вже діяло у Львові Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, а його керівник Михайло Грушевський на той час вже створив першу школу української національної історіографії. Український Схід і Захід невпинно зближувалися, все відчутніше впливали один на одного, взаємно надихалися. Цей процес негайно віддзеркалювався в українській пресі. Її ставало все більше, а все новіший суспільний зміст вона органічно пов'язувала з новішим словом, новішими мовними засобами, які сприяли процесові духовного зближення Сходу і заходу України. Саме цього не зрозумів І. Нечуй-Левицький: „Ні, це справді не українська мова, а ніби якісь стародавні акти козацького та литовського періода, або галицька вчена книжня мова, що недалеко одскочила од тих актів. Такої мови в нас не розберуть, і нічого з неї не втямлять... Була ж у нас однаковість в мові, доки так звана „радикальна партія" в згоді з галичанами не почала заводить на Україні книжньої галицької мови в виданнях, а потім в часописах. І д. Чернявський, і д. Леся Українка, й Руссов, і Хоткевич, і Єфремов, та й усі писали однаковісінькою українською, щиро народньою мовою, доки не пішла по йіх якась письменська пошість з Галичини...".

Певна річ, з І. Нечуєм-Левицьким погодилися не всі, і навіть не всі його земляки. „Літературно-Науковий Вістник " за жовтень-грудень 1912 року вмістив статтю Івана Стешенка „Про українську літературну мову". Ось декілька речень з неї: „Читаючи статтю Нечуя і його філіппіки проти „Грушевського і К", можна подумати, що єсть якась криштально-чиста українська мова, що на протязі тисячеліть захoвалась від впливів під чарівними покровами. Що треба тільки підняти край покрова, і відтіль вилетить безкрайний струм алмазної мовної хвилі. Крім того, з усього простору української мовної території такою живодавчою силою наділено тільки одну її частину, центральну, і їй покоряйтесь всі инші українські говори-язиці. При такому погляді, звичайно, всякий, хто не задовольняєть ся цим міфічним запасом, є „злочинець", бо ламає інтереси чистої мови, народу, нації". І далі: „... Грушевський не є чорний маґ і не силує він злочинно письменників писать на лад „галицький"... Українські письменники, навіть незалежних од Грушевського органів, пишуть на „галицький" лад, подібно Грушевському, через те, що народньої мови для вищих понять не стає і приходить ся користуватись матеріялом, створеним в нашій пресі, хоч і на „галицький" лад, але далеко до Грушевського. Може цей матеріял і поганий цілком, як впевняє нас Нечуй, але він для письменників, в тім числі і для Грушевського є більш-менш спільний, а в великій мірі і єдиний". Ця відповідь І. Стешенка корисна своєю доказовістю: він докладно спростовує намагання І. Нечуя-Левицького подати як галицькі або як польські чисто українські слова (декілька сотень), без яких наша мова справді відразу збідніла б.

Почата тоді дискусія на тему мовної чистоти тривала протягом усього XX сторіччя, і загальноукраїнська літературна мова утверджувалася зовсім не під вигуки „ура!", а в муках і сумнівах, незважаючи на те, що братерська єдність і українська соборність були свідомо і послідовно декляровані як з Заходу, так і зі Сходу України. Ще в 1923 році проф. Іван Огієнко в передмові до 1-го видання „Українського стилістичного словника" констатував, що „в наслідок певних історично-політичних причин літературна мова в Галичині, стала, головним чином через свої полонизми, такою, що її зовсім не розуміє або розуміє дуже мало широкий загал на Великій Україні, і тому багато з теї великої культурної праці, що робиться в Галичині, стає корисною тільки для неї самої, але не придатною для Великої України".

На жаль, суспільні процеси, від яких залежить доля людини і народу, доля його культури і мови, можуть не тільки прогресувати, але й означати регрес, що й сталося на Великій Україні після поразки Визвольних змагань 1918-1920 років. Ця поразка, крім усього іншого, зупинила процес творення загальноукраїнської літературної мови. Тим часом в Галичині, яка набула значної творчої потенції ще в умовах конституційної австро-угорської монархії, мова пішла вперед. „Історична доля сприяла галичанам у справі культури і з початком XX ст. Тоді, коли в УССР, навіть за часів „українізації", над українством висіла окупаційна сокира, то в умовах польської, хоч і куцої демократії, галицький варіянт української мови міг розвиватися без диктату з боку держави.

У повсякденному житті галичан і далі розвивалася українська самобутня лексика, зокрема спортивна, військова, громадсько-організаційна, юнацько-таборова тощо. Загально кажучи, нема такої сфери поширення мови, де б галицька мовна практика не лишила своїх вдалих лексичних розв'язок...", – пише в праці „Секрети української мови" Святослав Караванський, один з найцікавіших сучасних українських „соборних" лексикографів.

Петро Часто

Будуємо храм для українського Миколая-Чудотворця

ЛЬВІВ. – Під час Божественної Літургії 27 червня 2001 року у Львові Папа Іван Павло II проголосив блаженними двадцять вісім новомучеників та ісповідників віри Української Греко-Католицької Церкви, серед них – Миколая Чарнецького.

Блаженний священномученик Миколай Чарнецький народився 14 грудня 1884 року в селі Семаківці, в убогій селянській родині. 1919 року, будучи священиком, вступив до Чину Найсвятійшого Ізбавителя (Редемптористів), а в 1931 році висвячений на єпископа та призначений Апостольським візитатором для українців Волині та Полісся. 11 квітня 1945 року Владику Миколая заарештували енкаведисти, відтоді починається його хресна дорога по совєтських таборах: він зазнав 600 годин допитів і катувань та карався у 30 в'язницях. 1956 року його, вкрай виснаженого, табірне керівництво відсилає до Львова, де наш святець 2 квітня 1959 року відходить до Господа по вічну нагороду.

Майже одразу по смерті ісповідника віри починається вшанування його як святця, а могила на Личаківському цвинтарі стає відомим місцем паломництва. Молитва святого має велику силу перед Богом, і Господь часто підтверджує це в надприродний спосіб. Про небесну підтримку святого існують сотні документальних свідчень.

Минулого літа, у Львові, 4 липня відбулося урочисте перенесення мощів блаженного священномученика Миколая Чарнецького з Личаківського цвинтаря до церкви св. Йосафата, якою опікуються редемптористи Львівської провінції ЧНІ. Відтоді ця святиня стала місцем паломництва тисяч вірних з усієї України. Щоденно з ранку до пізнього вечора люди приносять сюди свій біль і горе, свою журбу і клопоти, щоб, помолившись при вівтарі з мощами нашого блаженного, віднайти силу душі та здоров'я тіла. 11 липня 2002 року був посвячений хрест на одному з мальовничих пагорбів міста Львова, де постане храм блаженного священномученика Миколая Чарнецького.

Закликаємо людей доброї волі прилучитись до цієї справи та внести свою пожертву на побудову цього храму. Кошти можна пересилати на: St. John's – M. Charnetskyj Fund, Account №310530-000, на адресу: Selfreliance UA FCU, 734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106. Контактні адреси в США: Redemptorist Fathers, 719 Sandford Ave., Newark, NJ 07106, USA; в Україні: протоігумен провінції о. Волошин, вул. Замарстинівська 225, м. Львів, 79068 Україна. Тел.: (38) (0322) 59-05-48. Факс: (38) (0322) 52-02-82. Електронна пошта: monastyr@cssr.lviv.ua

о. Михайло Волошин

У храмі св. Йосафата спочили мощі бл. Миколая Чарнецького

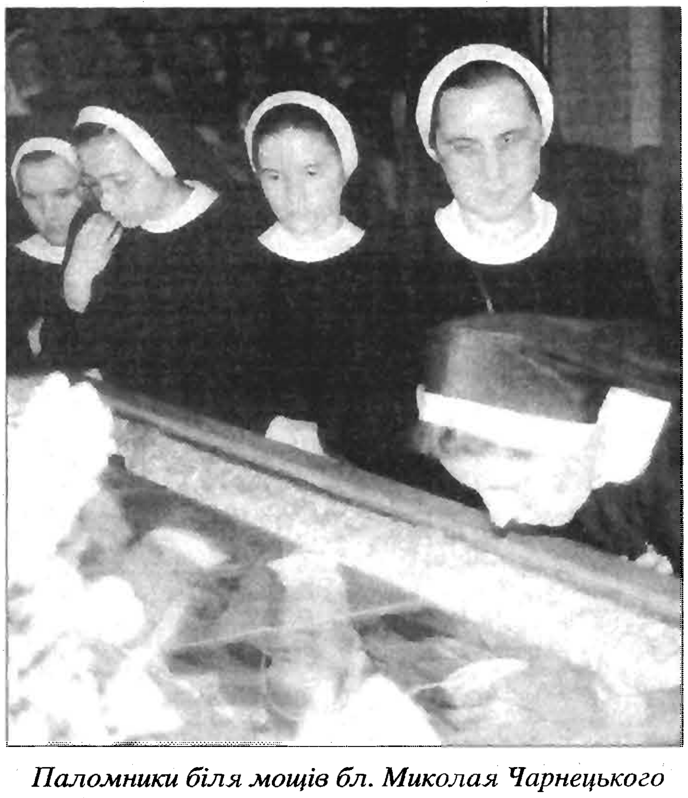
Портрет бл. Миколая Чарнецького на чолі процесії

Перенесення мощів бл. Миколая Чарнецького з Личаківського цвинтаря в липні 2002 року

Процесія на вулицях Львова в липні 2002 року

Паломники біля мощів бл. Миколая Чарнецького

Перед 1943 роком був 1938-ий: трагічне протистояння у пам'яті поляків і українців

Трагічним подіям на Волині 60 років тому, коли дійшло до кривавого конфлікту між українцями і поляками, „Свобода" вже присвятила цілу низку публікацій. Нижче пропонуємо ще одну – її спеціяльно для нашого тижневика написав академік НАН України, директор Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича Ярослав Ісаєвич.

Настрої значної, якщо не переважної, частини польського суспільства спонукали урядові кола сусідньої держави поставити перед Україною питання про необхідність вшанування пам'яті польських – і тільки польських! – жертв міжнаціонального конфлікту, який вони обмежують 1943–1944 роками.

Далі у цій статті я подам погляди тих польських дослідників-істориків, які враховують арґументи обидвох сторін. Але покищо прихильники зваженого підходу – в меншості. Більше чути тих, хто проголошує колективну відповідальність українського народу за справжні й уявні злочини, вчинені окремими українцями.

У свідомості поляків запанувало переконання, що головною причиною трагедії волинських сіл був прищеплений українцям націоналізм, а при цьому роля соціяльних конфліктів не береться до уваги.

Втім, нічого нового тут немає. В колі своїх польських знайомих і друзів я не раз (одного разу також у „Свободі") розповідав про розмову у варшавському трамваї 1979 року, під час першої візити до Варшави Папи Івана Павла II. Того дня на зустріч з ним приїхало до столиці багато людей з різних міст і сіл. Якась старша жінка, очевидно сільська, запитала мене: „А ви звідки – з села чи з міста?". „З міста," – відповідаю, звичайно ж, польською мовою. – „З якого?". „Зі Львова". „А чи там ще залишилися поляки, чи українці вже всіх вирізали?".

Я такий був вражений, що не знав, як реаґувати. Вже й не пам'ятаю, що відповів. Але що б не сказав, навряд чи зумів би її переконати. Ще більше я був вражений прочитаним в гарному і змістовному путівникові по Львову, виданому у Варшаві. Текст назагал писаний з позицій доброзичливих до відновленої української держави. Але при описі львівської церкви св. Юра прочитав буквально таке: „Тут була резиденція Андрея Шептицького. Хоч народжений дочкою Фредра, був він Митрополитом не тільки уніатської Церкви, але й націоналістів з ОУН, благословив ножі й дерев'яні пили, якими українці різали поляків на Волині та Поділлі". Мені особливо прикро, що такий погляд висловив саме Єжи Новіцький, відомий також і Україні тележурналіст, автор сценарію популярного свого часу і на Україні радіосеріалу „Родина Матисяків", довголітній голова Товариства прихильників Львова і Львівської землі. І його уявлення, і уявлення моєї варшавської співврозмовниці, звичайно ж, виникли не на порожньому місці.

В роки комуністичної влади в Польщі не дуже заохочувалися згадки про західньоукраїнські землі, щоб не дратувати тодішнього їхнього володаря – Радянського Союзу. Зате досить часто польські засоби масової інформації приписували українцям вбивство польської професури у Львові і придушення Варшавського повстання 1944 року. Пізніше було доведено, що ні перше, ні друге звинувачення не має під собою ніяких підстав, – тяжко, проте, сказати, чи авторитетний висновок учених з цього питання дійшов до широких кіл населення.

На якомусь етапі польська преса популяризувала твердження про вбивство „українцями" півмільйона поляків в роки війни на окраїнах Польщі („кресах" – так в багатьох польських виданнях дотепер називають Західню Україну та Західню Білорусь). Хоч згодом науковці показали, що кількість жертв була в кілька разів меншою, деякі ЗМІ дотепер подають цифру 500 тисяч.

Свого часу повінь масових антиукраїнських інсинуацій в Польщі започаткував Едвард Прус, який здобув сумну популярність паплюженням пам'яті того ж Митрополита Андрея Шептицького. Пізніше головним „фахівцем" з антиукраїнської істерії став Віктор Поліщук. Головна його теза, що українцям перед війною до 1939 року в Польщі жилося добре, а „етнічні чистки" на Волині і, меншою мірою, в Галичині були викликані рішенням ОУН і УПА реалізувати ідеї інтеґрального націоналізму, зформульовані Дмитром Донцовим. На доказ він цитував гасла: „Україна для українців" чи „Геть з України займанців", хоч сучасники розуміли їх не як вимогу винищення або вигнання з України всіх неукраїнців, а як заклик до встановлення в своїй країні влади українського народу, припинення окупації українських земель чужоземцями. Так чи інакше, у свідомості поляків запанувало переконання, що головною причиною трагедії волинських сіл був прищеплений українцям націоналізм, а при цьому роля соціяльних конфліктів не береться до уваги. Однозначно неґативно сприймається Українська Повстанська Армія.

Як вже згадувалося, в Польщі працюють і солідні знавці складної, суперечливої історії Східньої Европи періоду Другої світової війни – Анджей Айненкель, Ришард Тожецький, Ґжеґож Мотика, Ґжеґож Мазур, Анджей Сова та ряд інших. Цікаву статтю про польське питання в програмі діяльности ОУН і УПА опублікував свого часу Збігнєв Ковалевський. На жаль, вона залишилася непоміченою польським суспільством.

Чисто наукові публікації, зрозуміло, не дуже доходить до широкого кола читачів. Це частково надолужує преса. В 1995 році багатотиражна і авторитетна „Газета виборча" надала свої сторінки для обговорення теми „Правда про Волинь". Без жодного цензурування друкувалися як сповнені щирого розпачу спогади тих, хто свого часу втратив на Волині свою найближчу рідню, так і міркування тих, для яких „найбільшим злочином" ОУН і УПА було прагнення „відірвати східні землі від Польської держави". Зауважимо, що глибшими, були ті дописи до газети, автори яких розуміли значення польсько-українського діялогу, усвідомлювали, що події 1943 року були лише наслідком всієї попередньої історії. Критичне ставлення таких авторів до помилок і прорахунків політичних діячів власного народу може бути прикладом для тих українських публіцистів та істориків, які вважають обов'язком про „своїх" писати лише приємні речі. Януш Рошковський з Варшави свій допис до „Газети виборчої" почав словами: „Для наших поглядів про українців характерне незнання, іґнорування фактів і панування стереотипів; історичних, зформованих творами Сєнкєвича, і найновіших, згідно з якими українці – це банди УПА, СС „Галичина", помічники німців в придушуванні Варшавського повстання". Полякам, – продовжує він – „хотілося б не пам'ятати про безперервні повстання українців, починаючи з XVI ст., жахливі умови на селі в XIX ст., польську політику періоду між двома війнами. Тільки на цьому тлі можна зрозуміти вибух довго затаюваної, сказати б, атавістичної, ненависти українських селян, які становили головну нищівну антипольську силу...". Вказуючи, що за старі прорахунки платили невинні, автор цитує книгу відомого історика Чеслава Мадайчика „Фашизм і окупація 1939–1945 рр.", який стверджував: „У період окупації поляки становили на Волині і Поліссі значну частину адміністрації в економіці і допоміжного персоналу". Це в ситуації, коли на цих землях вони становили лише кільканадцять відсотків населення, спriяло перенесенню ненависти до німців на тих, кого пов'язували з їхнім пануванням. В іншому числі тієї ж газети історик Люціюш Влодковський, який походить зі Здолбунова на Волині, підкреслював: „Для українського селянина влада асоціювалася з поляками. Поліціянт, осадник, податковий екзукутор, вчитель, чиновник в ґміні і на пошті, суддя, унтер-офіцер, офіцер у війську – це все були поляки. Так само великі землевласники. В 1937 році на Волині було тільки 46 українців, які мали понад 55 га землі". Далі висловлюється думка про згубність для польсько-українського поєднання декляpацій польського еміґрантського уряду і його представників про те, що „східні землі Речі Посполитої ніколи не будуть Україною, а залишатимуться інтеґральною частиною Польщі" і що „українці не можуть мати в Польщі ніяких політичних прав".

Як бачимо, конфлікт не розпочався в 1943 році. Протистояння було трагічно глибоким вже набагато раніше. Його особливо загострила жорстока пацифікація військом і поліцією сіл Галичини 1930 року, нищення польською владою православних церков на Холмщині в 1938 році, акція примусового окатоличення в ряді районів Волині. По суті, екстремістські сили спонукали польський уряд повести справжню, хоч неоголошену війну проти тих, кого хотіли бачити льояльними громадянами своєї держави. Але, як виявилось, у їхньому розумінні повні громадянські права могли мати тільки поляки, римо-католики. З цього приводу польська письменниця Марія Домбровська, впливовий публіцист Ксаверій Прушинський, поет-журналіст Юзеф Лободовський і інші завбачливі люди попереджували: така політика приведе до катастрофи Волині, яка стане трагедією і для її сусідів. Так і сталось Повторилося те, про що писав Шевченко: Польща впала та й нас задавила.

Тому особливої поваги заслуговують ті, хто шукав виходу не шляхом конфронтації. З цього огляду цінна стаття-спогад Яна-Марії Шиманського – історика за освітою, працівника Центру наукового вивчення процесів ґлобалізації опублікована у тій же „Газеті виборчій". Батько автора був шефом контрозвідки Жешівського інспекторату АК, сам він з 12 років брав участь у польському підпільному антикомуністичному русі. І він, і його батько репрезентують тих нечисленних діячів Армії Крайової, які не лише щиро прагнули до порозуміння з УПА, але й працювали в такому напрямі. Унікальне значення мають і спогади про провокації нацистських та більшовицьких аґентів, які робили все, щоб посилити розбрат і ворожнечу між українцями й поляками. Сам пан Шиманський теплим словом згадав героїв боротьби за незалежність України, з якими був разом в ув'язненні. За його словами, хлопці з УПА в найважчі хвилини допитів не піддавалися на катування, зберігали вірність своїй Вітчизні.

Дуже шкода, що останнім часом більше популяризують власне конфлікт між УПА і АК, а не тенденції до співпраці на заключному етапі історії цих організацій. Адже саме ці традиції, хоч вони не знайшли повного розвитку, заслуговують найбільшої пошани і продовження в нових умовах. Про посилення таких настроїв і в УПА свідчать матеріяли, опубліковані в різних українських виданнях, зокрема в підготованому Інститутом українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України збірнику „Депортації". В одній з листівок, виданій у підпільній друкарні УПА і підписаній „україн-

(Закінчення на стор. 18)

Перед 1943 роком...

(Закінчення зі стор. 17)

ські повстанці", читаємо: „Поляки! Віковий західній сусіде!

...Вже близький час, коли кожний нарід на своїй власній землі заживе своїм самостійним державним життям. Хай живе згода, порозуміння та співпраця українського й польського народів у боротьбі з московським імперіялізмом! За самостійні держави всіх поневолених народів! Свобода народам і людині!".

В українській громадській думці питання про ставлення до поляків назагал не займає того пріоритетного місця, на яке воно заслуговує. Щойно в наш час у середовищі української інтеліґенції, політиків і підприємців з вдячністю занотували проукраїнську позицію польського уряду на міжнародній арені. Знання історії в Польщі і в Україні ще незадовільні, з підручників історії, зокрема радянських, і з художньої літератури загал українців виносив спрощене уявлення про боротьбу селян і козаків „проти польського гніту". Не акцентувались позитивні аспекти культурних взаємин. Однак мірою того, як переставало бути обов'язковим вихваляння Переяславської Ради, почали з'являтися і позитивні оцінки деяких рис устрою давньої Речі Посполитої. В працях окремих українських істориків не обходиться навіть без певної ідеалізації цієї держави.

Для Східньої і Південної України питання про польсько-український конфлікт першої половини XX ст. не було актуальним, і вони про нього практично нічого не знали, крім тенденційних повідомлень радянської преси про „польських панів". У багатьох польських спогадах, деякі з яких опубліковані у книзі В. і Е. Сємашків, підкреслюється, яким добрим було ставлення до поляків з боку українців Житомирщини і Східнього Поділля. При цьому ніхто з мемуаристів не поставив собі питання, чому за 20 років панування Польщі оцінка її православними українцями Західньої Волині стала принципово іншою, ніж оцінка українцями Східньої Волині – тих, хто в СРСР були жертвами голодомору і сталінських репресій, але не відчували характерного для польської „займанщини" (так у 20-30-ті роки називали окуповані землі), приниження і дискримінації з приводу своєї національности та релігії? З іншого боку, слід відзначити, що на Сході України поширеніші антикатолицькі і тим самим антипольські упередження, властиві московському православ'ю. Генерально кажучи, щодо російсько-польського протистояння, західні українці бували швидше на польському боці, східні (крім національно найбільш усвідомлених) – на російському. Якщо ж йдеться про польсько-український конфлікт періоду війни, то злочини щодо мирного польського населення мало відомі, в Україні панує думка про основну ролю німецьких і більшовицьких провокацій. Пам'ять про польсько-український конфлікт часів війни зберігають в основному переселенці із земель, які після війни були закріплені за Польщею (Холмщина, Підляшшя, Надсяння, Лемківщина), а також мешканці тих волинських і галицьких сіл, що постраждали від озброєних поляків – поліцаїв на німецькій службі, бойовиків і просто селян з баз самооборони, воїнів АК та інших організацій польського підпілля. Дуже болючі спогади про 1938 рік на Холмщині: на думку багатьох, саме тоді перекреслено надії поміркованих українців на можливість зберегти себе під польською владою. Якщо ж йдеться про 1943–1947 роки, то люди, хто з власного досвіду, а хто з розповідей своїх батьків знають, що не тільки „українські „бандити", але й бандити „польські" нерідко вбивали немовлят, відрізуючи носи, вуха, жінкам груди, виколювали очі – немає сили продовжувати перелік знущань. У наших архівах зібралося вже чимало спогадів про такі випадки, але дотепер вони публікувалися рідко і то переважно в місцевій пресі. Тиск на Україну щодо вимушеного покаяння, почуття образи спонукає деяких українських авторів взятися за публікацію відкладених свого часу до шухляди матеріялів. В результаті по всій Україні почне утверджуватися стереотип „польського різуна" і колаборанта – так само неслушний, як і подібні епітети щодо українців. Але чи потрібна дальша ескалація взаємних звинувачень?

На щастя, діялог вчених наших країн почався. Ще в червні 1994 року відбулася зустріч польських і українських істориків на тему „Поляки і українці в 1918–1948: важкі питання". Потім під подібною назвою проведено десять наукових семінарів по черзі у Варшаві і Луцьку. В пляні науковому підготування семінарів здійснювали Військовий історичний інститут Академії національної оборони у Варшаві і Волинський державний університет ім. Лесі Українки. З організаційного боку більшість семінарів проводилися під егідою Світової спілки вояків Армії Крайової і Об'єднання українців Польщі. Проводились змістовні дискусії, з одних питань приймалися узгоджені рішення, з інших формулювалися тези, щодо яких сторони не змогли дійти згоди. На згаданій першій зустрічі не тільки українські, але й польські історики погодилися з визначенням характеру діяльности Української Повстанської Армії, як національно-визвольного. На жаль, організатори цьогорічного відзначення 1943 року забули про узгоджену оцінку, яку підписав і польський дослідник історії 27 Волинської дивізії АК, ветеран цієї дивізії професор Владислав Філяр.

Втім, наївно було б думати, що висновки істориків автоматично дійдуть до свідомости народів. Для взаємного порозуміння потрібні не лише знання про минуле, а й добра воля, бажання зрозуміти арґументи всіх інших, а не лише власні. Поліпшення клімату міжнаціональних і міжлюдських взаємин можливе як наслідок свідомих зусиль обох суспільств, а не як результат коньюнктурних політичних кампаній.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Лебідь“ Олега Лишеги на сцені театру „Ля Мама“

На сцені – Ендрю Колт

НЬЮ-ЙОРК. – З поетом Олегом Лишегою мала я щастя зустрітися літом 1998 року, коли він перебував на стипендії Фулбрайта у стейтовому коледжі Пенсильванії з цікавим, але важким завданням – перекласти на українську мову зразки американської модерної поезії для збірки „Америка“. Нашу зустріч організувала Вірляна Ткач, яка вже в тому часі, захопившись дивною творчістю О. Лишеги, на підставі його поеми „Лебідь“ створила музичне дійство „Летимо“ в театрі „Ля Мама“.

І ось тепер, в 2003 році, довелося ще раз переживати цю поему, але вже не як музичне дійство, але в її повному поетичному змісті – у виконанні акторів театральної групи „Яра“, знову ж таки в театрі „Ля Мама“ та під оригінальною назвою „Лебідь“. Успіх цієї вистави є заслугою Вірляни Ткач, яка збагнула оригінальність та глибину поезії О. Лишеги і створила із поеми „Лебідь“ успішну театральну виставу, залучивши до цього цілий ряд своїх прихильників акторів, сценографів і музик.

Завдяки знаменитому виконанню головної ролі актором Ендрю Колтом ми, глядачі, могли переживати цю оригінальну поему зі захватом і подивом, яких справді варта ця творча праця. Та багато причинився до успіху композитор та віолончеліст Пол Брентлі своїм молодійним акомпаньяментом до дії вистави, як також вокалістка Мередіт Райт.

Усе у цій дивній поемі українського поета, що опанував англійську мову і тим здобув собі прихильність в США, було виведене з цим особливим почуттям і розумінням. Тут безумовно головну ролю таки зіграла режисер Вірляна Ткач. Вона і цим разом зуміла подати український художній твір у свій вийнятковий спосіб, який дозволяє міжнародній публіці зрозуміти його і наблизити ту публіку до українського світосприймання.

О. Кузьмович

Вшанування пам'яті В. Івасюка

ДІТРОЙТ, Миш .– 18 травня заходами „Комітету оборони 11 в Києві“, в залі української школи при церкві Непорочного Зачаття в м. Ворен, Мишиген, відбулась незвичайна імпреза в пам'ять незвичайної людини. 24 роки тому був закатований композитор Володимир Івасюк. Програма почалась Панахидою, яку відслужив священик УПЦеркви Київського Патріярхату Володимир Немира, а „Вічну пам'ять“ співали всі присутні.

Катерина Немира виголосила доповідь „Неповторне відродження української пісні“ – про життєвий шлях композитора, що своїм талантом та любов'ю до України дав нове життя українській пісні.

Доповідь доповнив Заслужений артист України Остап Стахів, котрий навчався на одному факультеті з композитором та був учасником похорону.

Заля була прикрашена, під керівництвом Ірени Тарнавської, квітами, автентичним буковинським килимом, краєвидами Львова, здається, тут витав дух Володі. І Остап Стахів зконцентрував увагу присутніх на прекрасному портреті Володимира, названому „Остання пісня“, з котрого дивились на кожного такі сумні яскравоблакитні очі. За його словами, таких блакитних і глибоких очей він більше ніколи не бачив (автором цих пейзажів і портрету є священик і художник Володимир Немира).

Концерт почала 12-річна Настуся Новачинська, з почуттям та розумінням вона деклямувала „Баляду про отчий дім“. Ансамбль під керівництвом Остапа Стахіва увів присутніх в чарівний світ Івасюкових мелодій – „Пісня буде поміж нас“, „Відлуння твоїх кроків“ та „Верба“. Поезію Катерини Немири „До побратима“ прочитала Софія Шидлівська, керівник радіопрограми „Слово“, Соломія Стахів доповнила настрій виконанням „Баляди про Мальви“.

І знову веде нас ансамбль в чари пісень, цим разом радісних: „Я піду в далекі гори“, „Сонячний дощ“ і „Капелюх“. В складі ансамблю – доня Остапа Соломія та батько і син Зіновій і Роман Сімки. За ними слідує Ярослав Березовський, котрий допоміг нам відчути роздуми і переживання В. Івасюка, висловлені в поезії „А ти подумай“. І знову Соломія чаруюче виконала „Водограй“, а молоденький і здібний Роман Сімко – „Стожари“.

І нарешті – „Червона Рута“ у виконанні учня Школи українознавства ім. Елеонори Рузвельт з Парми, Огайо, Максима Остропальченка, під власний акомпаніямент на гітарі. Пісню підхопили учасники ансамблю і всі присутні. А на закінчення концерту – „Яворина“, пісня композитора Степана Ґіґи, яку він присвятив Назарієві Яремчуку. Ансамбль виконав її як реквієм всім співакам і композиторам, які загинули від рук совєтського режиму.

На закінчення програми К. Немира прочитала традиційну молитву, яку читається над колосом: „Боже триєдиний, благослови ці зерна пшениці, що їх принесено на спомин убієнного раба Твого, Володимира, і прости йому гріхи та упокой його в оселі вічного життя“ і споживши зерна пшениці, присутні розійшлись.

Комітет висловлює подяку всім спонзорам, о. Володимирові Немирі, народному майстрові декоративного та прикладного мистецтва Олександрі Федишин, за чарівні вишивки та чисельній громаді Дітройту за активну участь у вечорі.

Валентина Євич

НОВІ ВИДАННЯ

З Томаківки до Америки

Книжка мешканця Сомервілу, Н. Дж., Дмитра Яременка „З Томаківки до Америки. Розповідь про моє життя“ далека від політичних узагальнень. Врешті, сам автор не брав участи у Другій світовій війні, не належав до жодної з партій, до жодного з політичних угруповань. Але саме війна викинула його далеко за межі України і, скажемо відверто, врятувала якщо не від загибелі, то від деґрадації у комуністичному світі. Книжка вийшла 2003 року в черкаському видавництві „Стефанус“. До видання її готували графік Олександер Сафонов, львів'янки Ірена Стемпіцька і Олена Гижа. Книжка має ряд світлин з архіву автора.

Дмитра Яременка за прийнятим в еміграції подолом треба віднести до „східняків“. Він походить зі старовинного запорізького села Томаківки, що лежить у правобережному степу над однойменною притокою Дніпра. Дмитро народився п'ятнадцятою дитиною в сім'ї сільського стельмаха, коваля, ремісника Дмитра Яременка. Батько робив вози й брички, тож давав раду великій родині, коли б не революція, вихор якої зачепив село і осиротив малого Митьку. Найперший за радянського часу голод 1921 року змусив Митькову маму до відчайдушного кроку: рятуючи найменшого від голодних мук, вона нагодувала його аспіріною, щоб він заснув навіки. Дмитро заснув, але... прокинувся і попросив ще аспірини. Таких пригод було чимало в його житті. Щоб вижити, треба було знати якесь сільське ремесло, а за віком хлопця ще не брали до науки. І тут допоміг щасливий випадок. Другий голод, ще жахливіший, у 1932 році, кинув юнака на городи, де вирощували ярину для російських міст. Від поливальних помп юнак перейшов до кінопересувки і радіовузла... Природжена українська кмітливість супроводжувала Дмитра у найтяжчі роки і відкривала перед ним усе нові стежки. Він мав славу доброго годинникаря у Австрії, ювеліра у Бразилії. На почесному місці в будинку Дмитра і Дагмари Яременків у Сомервілі стоїть світлина Патріярха Мстислава з власноручно написаною подякою за виготовлення золотого хреста до патріяршого букіля. Окрема сторінка життя - діти, внуки і правнуки. За ними автор просто не встигає - ледве написав про їхнє навчання, як вони один за одним почали закінчувати професійні школи і коледжі... Не щезає рід сільського майстра!

Лихоліття не минало роду Яременків. Одні гинули від кулі ката, у Сибіру, на фронті, треті помирали від голодних хвороб. Але жодним репресіям не знищити козацького роду, бодай одна його гілка уціліла і від неї пішла нова поросль.

Шанувальники автобіографічної літератури можуть віддавати свою увагу життєписам видатних діячів, акторів, героїв визвольної боротьби. І це зрозуміло. Але завжди поряд з героями були звичайні люди з їхнім незвичайно важким життям! І описи життєвого шляху таких людей - працьовитих, кмітливих, витривалих - теж сторінка історії України. Врешті, сам Дмитро Яременко закінчує свою книжку словами: „Нехай кожен напише свої спогади, бо кожен має велику історію, бачив велику біду, пережив багато. Ніхто у світі не зазнав такого горя, як ми, українці. Пригадуйте і пишіть! Це треба знати новим поколінням“.

Дмитро Яременко доручив „Свободі“ передати його книжку до бібліотек в Україні і Америці, але її можна також придбати у автора за 10 долярів з пересилкою. Його адреса: Dmytro Jaremenko, 435 E Main St., Somerville, NJ 08876.

Левко Хмельковський

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ „Свобода" ❑ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

Ділимося сумною вісткою, що 5 липня 2003 р. відійшов
у вічність, на 62-му році життя, прийнявши
найсвятіші тайни, наш найдорожчий
СИН, ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.

ЛЕОНАРД БОНАКОРСА

ПАРАСТАС відбувся в понеділок, 7 липня 2003 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н.Дж. Похорон відбувся 8 липня 2003 р. із церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. на цвинтар у Лексінгтоні, Н.Й.

Залишені в глибокому смутку:

мама – АЛІС БОНАКОРСА
дружина – ХРИСТИНА зі СТАСЮКІВ
діти – ХРИСТИНА з мужем ҐАСАНОМ ШЕГАДЕ
– МЕЛАНІЯ з мужем ПАВЛОМ ПЛАТОШОМ
– НАТАЛКА
внук – ГАСАН ШЕГАДЕ
сестра – КАРМЕЛ БОНАКОРСА
теща – ЯРОСЛАВА СТАСЮК
та уся родина, приятелі і знайомі.

Вічна Йому пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У БОЖУ ВІЧНІСТЬ
нашого незабутнього ДРУГА

бл. п.

СТЕПАНА ҐОЛЯША „МАРА“

провідника боротьби ОУН-УПА Лемківщини (Закерзоння)

була відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

у вівторок, 8 липня 2003 р., о год. 9:15 ранку

в церкві Покрова Пресвятої Богородиці, при 6812 Бродв'ю Ровд у Пармі.

Просимо про молитви за упокій Його душі.

Вічна і славна Йому пам'ять!

Т-во ВОЯКІВ УПА ім. ген. хор. ТАРАСА ЧУПРИНКИ -РОМАНА ШУХЕВИЧА
Відділ у Клівленді-Пармі, Огайо

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
найдорожчого незабутнього
ЧОЛОВІКА, ТАТА і ДІДА

бл. п.

БОГДАНА ГАВРИЛЮКА

Помер 17 липня 2002 р. на 77-му році життя.

СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відправлені

в церкві св. Николая в Гадсоні Н.Й.
в церкві Чесного Хреста в Асторії Н.Й.

Залишені у смутку:
дружина – ОЛЬГА
син – ВАСИЛЬ
дочка – ВІРА з родиною

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮСТИНА КОКОДИНЯК член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо. Померла 9 березня 2003 р. на 77-му році життя. Нар. в 1925 р. в Україні. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила в глибокому смутку сина Романа, дочок Дарію та Ірену, внуків Йонах, Аманду і Михайла. Похорон відбувся 13 березня 2003 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ПЕТРО СОРОКА член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо. Помер 20 березня 2003 р. на 83-му році життя. Нар. в 1919 р. Членом УНС став в 1941 р. Залишив у глибокому смутку колишню дружину Марію, доньок Патрицію і Джанет, чотирьох внуків, сестру і трьох братів. Похорон відбувся 22 березня 2003 р. на Lake Park Cemetery в Youngstown, OH.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ДМИТРО ВОЛОШИН член УНС Відд. 173 Т-ва св. Володимира у Вілмінґтоні, Дел. Помер 17 квітня 2003 р. на 81-му році життя. Нар. в 1921 р. в с. Огладів, Україна. Членом УНС став в 1955 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію і синів Степана та Івана Романа, родину в Україні. Похорон відбувся 1 травня 2003 р. на катедральному цвинтарі у Вілмінґтоні, Дел.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ТЕТІК член УНС Відд. 164. Померла 28 лютого 2003 р. на 79-му році життя. Нар. в 1924 р. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила у глибокому смутку сестер Павлину, Катерину і Анну. Похорон відбувся 4 березня 2003 р. на цвинтарі свв. Кирила і Методія у Berwick, PA.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ЙОСИФ ДЗУБІНСЬКИЙ член УНС Відд. 161 Т-ва св. Василія в Ембрідж, Па. Помер 5 травня 2003 р. на 86-му році життя. Нар. в 1916 р. Членом УНС став в 1945 р. Залишив у глибокому смутку сина, з родиною. Похорон відбувся 9 травня 2003 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембрідж, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ІВАН КЛИМИШИН член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Помер 21 квітня 2003 р. на 84-му році життя. Нар. в 1918 р. Членом УНС став в 1936 р. Залишив у глибокому смутку сестру Марійон, сина Євгена, двох дочок Лінду і Катерину з родиною і внуків. Похорон відбувся 23 квітня 2003 р. на цвинтарі Mt. St. Mary's у Флашінг, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

СИЛЬВЕСТЕР КУРИВЧАК член УНС Відд. 399 Т-ва „Леви“ в Чикаго, Іл. Помер 12 жовтня 2002 р. на 82-му році життя. Нар. в 1920 р. в Україні. Членом УНС став в 1970 р. Залишив у глибокому смутку дочку Валентину із чоловіком і дітьми, сина Дмитра з дружиною і дітьми, родину в Україні. Похорон відбувся 16 жовтня 2002 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

БОГДАН БІЛОУС член УНС Відд. 131 в Чикаго Іл. Помер 19 грудня 2002 р. на 73-му році життя. Нар. в 1930 р. в Україні. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Наталію, дочок Христю, Оленку і Дарію з родинами, сина Мирослава і внуків. Похорон відбувся 23 грудня 2002 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА СЕМБРАТ член УНС Відд. 377 Т-ва св. Володимира в Сан Петерсбургу, Фла. Померла 23 квітня 2003 р. Нар. в 1936 р. в Монесен, Па. Членом УНС стала в 1936 р. Залишила в глибокому смутку чоловіка Йосифа, сина о. Івана, дочку Деметрію і внука, чотирьох братів католицьких священиків. Похорон відбувся 29 квітня 2003 р. на Calvary цвинтарі на Фльориді.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

АННА ВАЛЯСЕК член УНС Відд. 63 Т-ва „Січ“ у Форд Сити, Па. Померла 1 травня 2003 р. на 81-му році життя. Нар. в 1922 р. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила в глибокому смутку двох сестер. Похорон відбувся 5 травня 2003 р. на цвинтарі Holy Trinity у Форд Сити, Па.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

Ділимося сумною і болючою вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в п'ятницю, 4 липня 2003 р. несподівано відійшов у вічність на 71-му році життя

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

СВ . П.

МИРОН ВОЛОДИМИР СУРМАЧ

Нар. 19 березня 1932 р. у Нью-Йорку.

ПАНАХИДА відбудеться в неділю, 13 липня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми у Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в понеділок, 14 липня 2003 р. о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Юра, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

дружина	–	МАҐДА
син	–	МАРКІЯН
дочка	–	ДАРІЯ СУРМАЧ ВІДЖІЛАНТІ, муж ФРАНК і донечка АНАСТАЗІЯ
сестра	–	ЯРОСЛАВА СУРМАЧ МІЛС і син НИКОЛЯС.

Вічна Йому пам'ять!

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого незабутнього і найдорожчого
МУЖА, ТАТУСЯ і ДІДУСЯ

СВ. П.

БОГДАНА ПРИНАДИ

будуть відправлені заупокійні

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

22-го липня 2003 р.

в Україні:

в церкві Різдва Христового в Жовкві;
в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові;
в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Стрию;
в церкві свв. Апостолів Петра і Павла в Стрию;
в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Стрию;
в церкві на Святій Горі в Ґошеві і в Зарваниці.

в Америці:

в церкві св. Марії в Картереті, Н. Дж.;
в церкві Пресвятої Тройці в Сильвер Спрінґ, Мд.

„А нам зраженим, у смутку,
Треба далі в життя йти...
Все-з любимим-пережите,
В спогадах ніжно берегти".

Зі збірки поезій Ірини Дибко
„По стежинах душі".

Родину, приятелів і знайомих про молитви за спокій душі Покійного просять:

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

У ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого дорогого, незабутнього МУЖА скульптора

світлої пам'яті

МИХАЙЛА ЧЕРЕШНЬОВСЬКОГО

відбудеться

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ.

в суботу, 19 липня 2003 р., о год. 7:45 ранку
в церкві св. Юра

Друзів, приятелів та знайомих прошу згадати Його в цей день у своїх молитвах.

Дружина ЛЮДМИЛА

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У невимовному смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу 5 липня 2003 р., по тяжкій та короткій недузі відійшов у вічність на 64-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ОМЕЛЯН ГЕЛЬБІҐ

народжений в Бродах, Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в неділю, 13 липня 2003 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Івана Хрестителя.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в понеділок 14 липня 2003 р. о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя при 719 Sanford Ave., Newark, NJ, а відтак на український католицький цвинтар св. Марії, Fox Chase, Philadelphia, PA.

ЗАЛИШЕНІ У СМУТКУ: дружина – МАРІЙКА
доньки – АДРІЯНА і ЗЕНЯ
брат – ЮЛІЯН з родиною
сестри – ЛЮБА ГУРАЛЕЧКО-ЛЯЩУК з родиною
– ЛІДА НАПОЛЕОН з родиною
родини – ТЕМЕХ, САКАЛЮК, ГОЛОД, СУБТЕЛЬНІ та ІСАЇВ

Замість квітів просимо складати пожертви на
BANDURYST KAPPELA – OMELAN HELBIG MEMORIAL FUND
or ST. JOHN UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, Newark, NJ.

ПОХОРОНИ

бл. п.

ІРЕНИ МАРІЇ ЯРОШ

з дому ФЕДИНСЬКА

та її сина

бл. п.

БОГДАНА ІВАНА ЯРОША

відбудуться 12 липня 2003 р.

о год. 11:30 ранку на цвинтарі св. Марії
у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо, що в середу, 2 липня 2003 р. відійшов у вічність наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР КОРДУБА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 5 липня 2003 р. в українській католицькій церкві св. Духа в Брукліні, а відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Горем прибиті
дружина – ІРЕНА КОРДУБА з дому ОГЛАБ'ЯК
син – ІВАН
дочка – СОФІЯ з чоловіком КАЛЬМАНОМ ТОТ
внуки – КАЛЬМАН ПЕТРО
– ХРИСТИНА АННА

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося болючою вісткою, що з волі Всевишнього в середу, 18 червня упокоївся наш улюблений і дорогий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.

о. протопресвітер

БОГДАН ЖЕЛЕХІВСЬКИЙ

нар. 27 липня 1912 р. в Самборі, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 червня 2003 р. в церкві св. Тройці в Трентоні, Н.Дж.

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ і закінчення похорону відбулися 21 червня 2003 р. в церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Всі відправи очолював Високопреосвященніший Владика Антоній з 12-ма священиками.

Тлінні останки похоронено на українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишилися в глибокому горі:
дружина – НАДІЯ
дочка – УЛЯНА з чоловіком НЕСТОРОМ і діти МОТРЯ, НЕСТОР, ЛУКА і ТАЇСА
син – БОГДАН з дітьми СОФІЄЮ, АДРІЯНОМ, ЗЕНЕЮ і РОМАНОМ
близькі і далекі родичі в Америці, Канаді, Україні і Казахстані.

Світла і вічна Йому пам'ять!

Для увіковічення св. п. о. Богдана створено Стипендійний фонд при Могилянській Академії на студії священиків і юристів.
Родина просить складати датки на адресу:
Nadia Zelechiwsky
3202 Westwood Parkway, Flint, MI 48503.

Дня 4 липня 2003 р. по довгій недузі упокоївся в Бозі

бл. п.

мґр МИКОЛА САВЧИН

колишній в'язень польських тюрем за приналежність до УПА.
Довголітній касир „Веселки" на Другій Авеню у Нью-Йорку.

Похорон відбувся в четвер, 10 липня 2003 р. з церкви св. Юра, на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишилися:
– ІРЕНА НЕСТОРОВИЧ-ЛІМБЕРҐЕР з дочками і внуками.
Родина покійного брата ПЕТРА:
– СТЕФАНІЯ,
– ЮРКО, МАРКО, ІРЕНА з родинами
– Родини МАКАР, РАБІЙ, СЕНКЕВИЧ і ПІЛЬКІВ.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040